

DhammaTIME

ประมวงภาพวันคุ้มครองโลก

- * พิธีมุทิตาสักการะพระภิกษุ
ผู้สอบได้เปรียญธรรม 9 ประโยคระดับโลก ปีที่ 26
- * พิธีมอบโล่เกียรตินิยมและทุนการศึกษา
แด่สำนักเรียนบาลีดีเด่นทั่วประเทศ
- * พิธีถวายไทยธรรมคณะสงฆ์
3,000 กว่าวัด ทั่วประเทศ
- * พิธีถวายไทยธรรมคณะสงฆ์ 323 วัด
4 จังหวัดชายแดนภาคใต้
- * พิธีมอบปัจจัยช่วยเหลือครู
4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

www.dmc.tv

Tel.02-831-1774

เกาะติด
สถานการณ์
ข่าวบุญ

หนังสืออยู่ในบุญ
online
mp3 นานั่งสมาธิ

dmc-tv

ชมสด LIVE

อ่านธรรมะ
กฎแห่งกรรม

ฝันในฝันตัดช่วง
ทบทวนทุกวัน

ธรรมะเยาวชน
การ์ตูน

www.dmc.tv

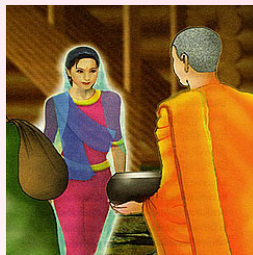
ชมถ่ายทอดสดทุกวัน ชมรายการย้อนหลัง
สมาธิ นรท สวรรค์ กฎแห่งกรรม ศูนย์รวมสื่อธรรมะมากมาย
ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา

TOP OF WEEK

4 ขำบุญต่างประเทศ
"วัดพระธรรมกายเบอร์ลิน
จัดพิธีบูชาข้าวพระ"

5 ขำบุญในประเทศ
"เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ
จัดพิธีปฐมนิเทศบาลี"

6 ประมวลภาพงานบุญพิธี
"วันคุ้มครองโลก"

14 พุทธประวัติ
"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

24 แม่
"ความยิ่งใหญ่ที่พุทธศาสนาย่อม"

27 วันสารทจีน

33 ธรรมะเพื่อประชาชน
"ความมีเมตตาชื่อว่ารักตนเอง"

37 ธรรมะเพื่อประชาชน
"สำรวจอินทรีย์ชีวิตทุกข์"

40 เรื่องเด่นทันเหตุการณ์
"น้องเมย์ รัชนก อินทนท์"

44 สุขภาพนักสร้างบารมี
"เด็กพูดจาหยาบคาย"

ข่าวบุญต่างประเทศ

วัดพระธรรมกายเบอร์ลิน จัดพิธีบูชาข้าวพระ

คณะกัลยาณมิตรวัด พระธรรมกายเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ได้พร้อมใจกันมาร่วมพิธีบูชาข้าวพระ ซึ่งได้ประกอบพิธีกรรมพร้อมกับวัดพระธรรมกาย และศูนย์สาขาทั่วโลก ผ่านการถ่ายทอดสดทาง DMC จากนั้นเป็นพิธีทอดผ้าป่าสามัคคี โดยมีกัลยาณมิตรมลิวัลย์ ปลื้มกมล และกัลยาศิตติยา ฟรังค์ เป็นประธานนำกล่าวคำถวายผ้าป่า

ต่อด้วยพิธีกล่าวคำถวายภัตตาหารเป็นสังฆทาน พิธีกล่าวคำถวายจตุปัจจัยไทยธรรม พิธีกล่าวคำถวายทองคำเพื่อหล่อรูปเหมือนพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) และพิธีกล่าวคำถวายผ้าไตรแด่คณะสงฆ์เพื่อใช้ในการบรรพชา-อุปสมบทธรรมทายาท จากนั้นสาธุชนได้ร่วมถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแด่คณะสงฆ์

ภาคบ่ายเป็นพิธีกล่าวคำขอขมา และพิธีตัดปอยผมธรรมทายาท ซึ่งจะเข้าพิธีอุปสมบทหมู่ ในโครงการอบรมธรรมทายาทนานาชาติ ของภาคพื้นยุโรป ซึ่งภายหลังเสร็จสิ้นพิธีกรรมทุกท่านต่างปลื้มปิติเป็นอย่างมากที่ได้มีส่วนร่วม ร่วมในงานบุญครั้งนี้

1. ทุกท่านพร้อมใจร่วมพิธีบูชาข้าวพระ
2. พิธีทอดผ้าป่าสามัคคี
3. พิธีตัดปอยผม

ข่าวบุญในประเทศ

เจ้าคณะใหญ่หนเหนือเปิดพิธีปฐมนิเทศบาลี

สมเด็จพระมหาธีรราชมั่งคณาจารย์ คณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ แม่กองบาลีสนามหลวง เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประธานในพิธีปฐมนิเทศการศึกษาปริยัติธรรมแผนกบาลี ประจำปีการศึกษา 2556 ในระดับเปรียญธรรมเอก ได้แก่ เปรียญธรรมประโยค 7 8 และ 9 ณ โรงเรียนพระปริยัติธรรมส่วนกลางของคณะสงฆ์ วัดสามพระยา กรุงเทพมหานคร

ซึ่งในโอกาสนี้สมเด็จพระมหาธีรราชมั่งคณาจารย์ได้กล่าวให้โอวาทว่า สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ฟื้น ชุตินฺธโร) อดีตแม่กองบาลีสนามหลวง และเจ้าอาวาสวัดสามพระยา ได้ก่อตั้งโรงเรียนพระปริยัติธรรมส่วนกลางเพื่อเปรียญธรรมเอกจนมาถึงทุกวันนี้ เพื่อให้พระภิกษุ สามเณร ได้มาศึกษาเล่าเรียน และมีครูบาอาจารย์คอยสอน

สมัยโบราณไม่มีโรงเรียน นักเรียนต้องไปหาอาจารย์เองที่วัด ซึ่งประโยคสูงๆ จบได้น้อย เพราะครูบาอาจารย์มีน้อย ส่วนสมัยนี้ครูบาอาจารย์มีมาก สถิติทุกปีก็เป็นที่น่าชื่นชมว่ามีพระภิกษุสามเณรสอบได้เปรียญธรรม 9 ประโยคมากขึ้น และก็อยู่ในสมณเพศเป็นจำนวนมาก และที่สำคัญการเรียนบาลีนั้นจะต้องท่องจำ แต่ทุกวันนี้ไม่ค่อยได้ยินเสียงท่อง ส่วนมากจะท่องในใจ หรือ ออกเสียงเบาๆ ซึ่งการท่องนั้นจะต้องออกเสียงดังๆ เพราะสามารถจดจำได้ดี

ดังนี้ ในระดับชั้นประโยค 7 วิชาแปลไทยเป็นมคธ (กลับ) พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระพรหมโมลี วิชาแปลมคธเป็นไทย พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระศรีสุธรรมโมลี ในระดับชั้นประโยค 8 วิชาแปลไทยเป็นมคธ (กลับ) พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระเทพปริยัติมุนี วิชาแปลมคธเป็นไทย พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่ พระธรรมเจดีย์วิชาแต่งฉันท์ภาษามคธ พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระพรหมดิลก และในระดับชั้นประโยค 9 วิชาแปลไทยเป็นมคธ พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระวิสุทธิวงศาจารย์ วิชาแต่งไทยเป็นมคธ พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระธรรมกิตติวงศ์ ส่วนวิชาแปลมคธเป็นไทย พระอาจารย์ผู้สอนได้แก่พระราชรัตนมุนี

สำหรับรายวิชาและพระอาจารย์ที่สอนบาลีมี

ประมวลภาพงานบุญ วันสมาธิโลก

ณ ห้องแก้วสารพัดนึก สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย

วันสมาธิโลก

วันอาทิตย์ต้นเดือนที่ 4 สิงหาคม 2556

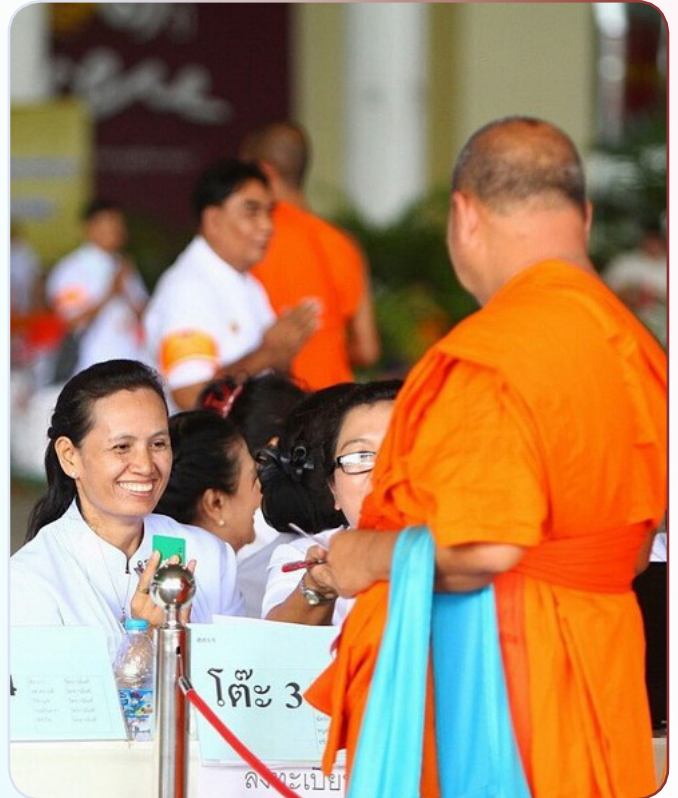
* พิธีมหาตักขิณการะพระภิกษุ
ผู้สอบได้เปรียญธรรม 9 ประโยคระดับโลก ปีที่ 26

* พิธีมอบโล่เกียรตินิยมและทุนการศึกษา
แต่แก่นักเรียนบาลีดีเด่นทั่วประเทศ

* พิธีถวายไทยธรรมคณะสงฆ์
3,000 กว่าวัด ทั่วประเทศ

* พิธีถวายไทยธรรมคณะสงฆ์ 323 วัด
4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

* พิธีมอบปัจจัยช่วยเหลือครู
4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

พิธีมิตาสักการะพระภิกษุ
ผู้สอบได้เปรียญธรรม 9 ประโยค

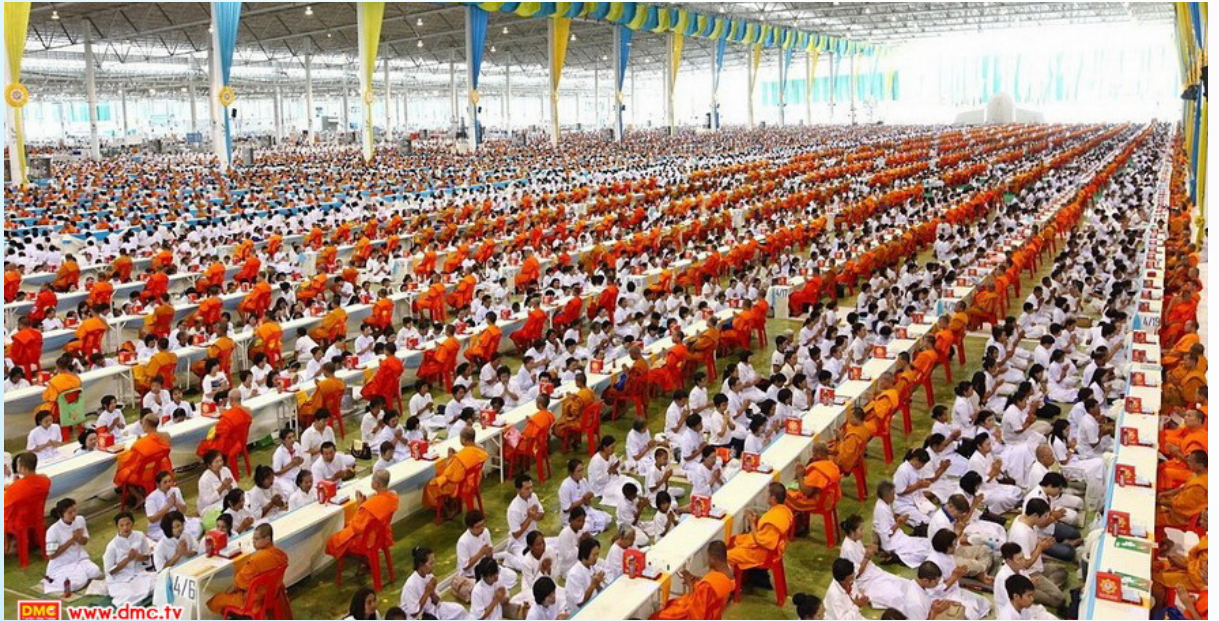

พุทธประวัติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์คือ มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ได้เป็นเทพเจ้าผู้วิเศษหรือเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ได้เป็นผู้สร้างสรรพชีวิตหรือสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก แต่เป็นบุคคลที่ตั้งความปรารถนาที่จะมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้สั่งสมบารมีอย่างมากมาย ซึ่งการสร้างบารมีนั้นไม่ใช่เพียงแค่ทำวันนี้หรือพรุ่งนี้แล้วจะได้เป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าได้เลย แต่ทุกพระองค์ต่างต้องสั่งสมบารมีมาเป็นเวลายาวนานหลายภพหลายชาติ โดยอย่างน้อยที่สุดต้องสร้างบารมี 20 อสงไขยกับแสนมหากัป อย่างเช่นพระโคตมพุทธเจ้า พระองค์ปัจจุบันนี้ แต่ถ้าสร้างบารมีกันยาวนานที่สุดก็ 80 อสงไขยกับแสนมหากัป เมื่อบารมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ก็ได้มาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีพระคุณและคุณประโยชน์อย่างมากต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย และทำให้พระองค์ได้ที่สุดแห่งรูปสมบัติ คือ กายมหาบุรุษที่ใครก็ตามที่ได้พบเห็นก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา เทิดทูนบูชา นอกจากนี้ยังทำให้พระองค์ทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะได้เข้าถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภายในกายของพระองค์

การสร้างบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในแต่ละพระองค์ก็สร้างบารมีกันมายาวนาน ทรงเกิดในภพต่างๆ เป็นอันมาก และด้วยการเวียนว่ายตายเกิด ด้วยการฝึกฝนอดทน มุ่งมั่นตั้งใจอย่างมาก จึงเป็นเหตุให้พระพุทธรูปองค์ทรงมีปัญญากว้าง

ขวาง เป็นพระสัพพัญญูรอบรู้ทุกสิ่งทั้งปวง เพราะพระองค์ได้สะสมปัญญาจากการเกิดในแต่ละชาติ จึงทำให้พระองค์เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องว่า * โลกนี้มีแต่ความทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดจากตนเองและที่เกิดมาจากคนอื่น* เมื่อมีความคิดอย่างนี้เกิดขึ้น จึงมีความคิดที่จะกำจัดทุกข์ออกไปอย่างถาวร นอกจากนี้ยังตั้งใจที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากวงจรแห่ง ความทุกข์นี้ไปด้วย พระองค์จึงได้เริ่มสร้างบารมี ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ด้วยความเพียรพยายามและด้วยความอดทนเป็นเวลายาวนานหลายกัป จนเมื่อบารมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์แล้ว ก็จะเสด็จมาอุบัติขึ้นยังมนุษยภูมิที่ชมพูทวีป และจะทรงเสด็จอุบัติขึ้นเฉพาะอสุญกัปเท่านั้น เพื่อมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นำพระสัทธรรมมาสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากวงจรทุกข์ไปสู่พระ นิพพานด้วยเหตุนี้ประกอบกับระยะเวลาที่ใช้ในการสร้างบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้ง 3 ประเภท จึงทำให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุบัติขึ้นได้ยาก บนโลกนี้ แต่ก็ให้มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้แล้วหลายพระองค์อุปมาเหมือนเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง 4 มากมายเพียงนั้น

แต่ด้วยการสั่งสมบารมีและฝึกฝนตนเองที่ใช้เวลายาวนานไม่เท่ากัน และด้วยผลกรรมที่ได้กระทำไว้ในอดีตทั้งกุศลกรรมและอกุศลกรรม จึงทำให้บารมีของแต่ละพระองค์มีไม่เท่ากัน และต้องได้รับผลจากที่ได้กระทำไว้ในอดีตที่แตกต่างกัน จึงทำให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีความแตกต่างกันในชาติสุดท้ายที่เสด็จมา ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้น บุคคลใดก็สามารถที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ เพราะตำแหน่งนี้มีได้ผูกขาดแก่ผู้ใด

กายมหารูขที่ใครก็ตามที่ได้พบเห็นก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา เกิดบุญบูชา

ผู้หนึ่ง แต่ทุกคนสามารถที่จะเป็นได้ทั้งนั้น ถ้ามีใจปรารถนาแล้วสั่งสมบุญบารมีในทุกบุญไม่ได้ขาดเลยในทุกเวลาในที่ของทุก วันตามอย่างของพระพุทธรูปตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป และตั้งใจฝึกฝนตนเองในมโนสำนึกที่ดีเกิดขึ้น โดยการละเว้นจากอกุศลกรรมทุกอย่าง ไม่ว่าใครจะรู้เห็นหรือไม่ก็ตามแล้วมีใจปรารถนาที่มั่นคงแน่วแน่ ต่อเป้าหมายที่ตนต้องการ ไม่ทอดถอนหรือหมดกำลังใจเสียก่อนเมื่อถึงที่สุดแล้ว ผลแห่งกุศลกรรมก็จะส่งผลให้เราทั้งในระดับที่ทำให้จิตใจงาม รูปร่างลักษณะดี มีบุคลิกน่าเชื่อถือ น่าไว้วางใจ น่าเกรงขามและเป็นผู้มีชื่อเสียงดี มีคนอยากที่จะคบค้าสมาคมด้วย เมื่อถึงคราวที่ปฏิบัติธรรมก็เข้าถึงธรรมกาย คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ภายในตัวของทุกคนได้ง่ายหมดกิเลสเข้าพระนิพพาน ตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในหลายๆ พระองค์ที่ได้ทำมาแล้ว

พุทธประวัติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือใคร

เป็นการยากที่ใครจะนิยามความหมายของคำว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ครอบคลุมชัดเจน เพราะเนื่องด้วย คุณลักษณะเฉพาะพระองค์นั้น เป็นเลิศประเสริฐในทุกด้าน เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดของโลกและจักรวาล พระองค์มีพระคุณอันไม่มีประมาณต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย เพราะทรงชี้หนทางแห่งการดับทุกข์ อีกทั้งทรงเป็นต้นบุญต้นแบบในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามที่จะนำพาสรรพสัตว์ไปสู่ความสุขทั้งปัจจุบัน อนาคต และความสุขอย่างยิ่ง คือ พระนิพพาน ทุกข้อความที่ถูกถ่ายทอดออกมา คำอุปมาที่ยกขึ้นแสดงไม่ถึงเศษเสี้ยวของไขในความเป็นจริงของพระองค์ ที่

นิยามของคำว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

คำว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีผู้ให้คำนิยามไว้มากมาย มีนัยที่แตกต่างกันไปตามสติปัญญาที่ผู้นั้นจะพึงมี หรือพุทธศาสนิกชนทั่วไป ที่ไม่ได้ศึกษาพระพุทธานุภาพอย่างจริงจังก็ย่อมมีความเข้าใจความหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ในระดับเบื้องต้น เช่น เข้าใจว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระพุทธปฏิมากรในโบสถ์ หรือพระพุทธรูปที่กราบไหว้บูชาอยู่บนหิ้งพระ บางท่านอาจจะเข้าใจผิดคิดว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเพียงรูปปั้น เป็นสิ่งที่สมมุติขึ้น มิใช่มีตัวตนที่แท้จริงอยู่ในโลกนี้ นอกจากนี้ยังมีความเชื่อ นอก

พระพุทธานุภาพที่พยายามนำพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป กล่าวในลักษณะที่ไม่ถูกต้อง เช่น พระพุทธเป็นอวตารของพระเจ้า องค์นั้นองค์นี้ ความเชื่อเหล่านี้ เป็นการหาผลประโยชน์จากพระพุทธานุภาพ และเป็นการกลั่นความเชื่อของศาสนาพุทธให้เข้ากับศาสนาของตนได้อย่างแยบยล นับว่าเป็นอันตราย เป็นภัยต่อพระพุทธานุภาพอย่างยิ่ง เพราะผู้ไม่เข้าใจย่อมหลงเชื่อได้โดยง่าย

เมื่อกล่าวถึงความหมายของคำว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" จะมีความหมายที่สำคัญอยู่ 2 นัย คือ

นัยที่ 1 พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมายถึง พระสมณโคตมพุทธเจ้า ผู้ที่หลุดพ้นจากความทุกข์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด และทรงตรัสรู้

ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระองค์เอง ซึ่งแต่เดิมคือ เจ้าชายสิทธัตถะ แห่งศากยวงศ์ ที่พระองค์นั่งเจริญภาวนาปรารถนาความเพียร เป็นจาตุรงควิริยะ คือ แม้เลือดเนื้อจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่เอ็น หนึ่งหุ้มกระดูกก็ตาม ถ้าไม่บรรลु พระสัมมาสัมโพธิญาณก็ยอมตาย จนในที่สุดก็ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ดวงไมตรีมหาโพธิ์* เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วก็ได้เสด็จไปเผยแผ่พระพุทธานุภาพแก่สัตว์โลกให้รู้ตาม ในความรู้ที่พระองค์ทรงตรัสรู้ ซึ่งพระองค์ได้ประกาศพระพุทธานุภาพตลอด 45 พรรษา มีพระชนมายุได้ 80 ปี ก็ทรงปรินิพพาน

*สูตรที่ 5 กัมมกรณวรรคที่ 1, อังคุตตรนิกาย ทุกนิกาย, ทุกนิกาย, มก. เล่ม 33 หน้า 297.

ดังที่นิยามมาข้างต้น พอสรุปในความหมาย

ความเป็นพระพุทเจ้าไม่ได้อยู่ที่เนื้อหนังร่างกาย แต่อยู่ที่ธรรม

แรกได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมายถึง กายเนื้อของพระสมณโคตมพุทธเจ้า ที่ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษ ผู้เป็นศาสดาเอกของโลก ผู้ตรัสรู้เองโดยมิได้มีใครสอน เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลส เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นครูของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย มีประวัติปรากฏเป็นหลักฐานในประวัติศาสตร์โลก ที่ได้ศึกษากันมาในระบบการศึกษาของไทยเรื่อง พุทธประวัติ

กายเนื้อที่ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษนี้ มีความไม่เที่ยงเป็นทุกข์และเป็นอนัตตา จึงมีความแก่ความเจ็บและความตาย เหมือนบุคคลทั่วไป แต่กายนี้เป็นร่างกายของบุคคลผู้ประเสริฐสูงสุด เพราะได้ทรงสั่งสมบารมีมาหลายภพหลายชาติ จนบารมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ จึงได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้า และเมื่อเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว ร่างกายนี้ย่อมสูญสิ้นไป

นัยที่ 2 พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมายถึง

พระพุทเจ้าที่อยู่ภายในร่างกายของพระองค์ ที่พระองค์ทรงปฏิบัติมรรคมงคล 8 อย่างตลอดต่อเนื่องในการสร้างบารมีในทุกๆ ชาติ แม้แต่ในพระชาติสุดท้าย พระองค์ทรงสละชีวิต เพื่อให้ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ และในที่สุดพระองค์ก็ทรงได้เข้าถึงพระพุทเจ้า คือ ธรรมกาย หรือ กายธรรมภายใน ที่อยู่ในตัวของพระองค์และทำให้พระองค์ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด

ดังที่นิยามมาข้างต้น พอสรุปในความหมายที่สองได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมายถึง พระธรรมกายที่อยู่ภายในร่างกายของพระพุทเจ้า ที่ทำให้เจ้าชายสิทธัตถะที่มีกายเนื้ออันประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษเป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างสมบูรณ์ ดังมีพุทธพจน์ยืนยันไว้ว่า

“ความเป็นพระพุทเจ้าไม่ได้อยู่ที่เนื้อหนังร่างกาย แต่อยู่ที่ธรรม”

*อัครคัมภีร์สูตร, ทีฆนิกาย ปาฏิกวรรค, มก.
เล่ม 15 ข้อ 55 หน้า 150.

และที่ทรงกล่าวไว้ว่า

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา
ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม”

วัฏกสิสูตร, สังยุตตนิกาย ชันธวรรค, มก.
เล่ม 27 หน้า 276.

พระธรรมกายที่อยู่ภายในเนื้ออันประกอบ
ด้วยลักษณะมหาบุรุษนี้ เป็นกายนี้ไม่มีวันสูญ
สลายไป เมื่อใดที่มนุษย์ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่าง
สม่ำเสมอเป็นประจำ ก็จะสามารถเข้าถึงกาย
ภายใน ได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ภายใน
กายอย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอจะสรุปนิยามของ
คำว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ว่า มีความหมายอยู่

2 นัย ในความหมายแรก คือ ร่างกายพระสมณโค-
ดมพุทธเจ้า เป็นกายมนุษย์ที่ถึงพร้อมด้วยลักษณะ
มหาบุรุษผู้เป็นศาสดาเอกของโลก ส่วนความ
หมายที่ 2 คือ กายธรรมหรือธรรมกาย หมายถึง
พระธรรมกายที่ซ่อนอยู่ภายในร่างกายของพระองค์
ที่ทำให้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างสมบูรณ์
หากจะกล่าวความหมายโดยสรุปจากในนัยสำคัญ
ทั้ง 2

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมายถึง พระมหาบุรุษ
ผู้ประกอบด้วยกายลักษณะมหาบุรุษอันมีพระ-
ธรรมกายซ่อนอยู่ภายใน เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลส ผู้
ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นครูของมนุษย์
และเทวดา เป็นศาสดาเอกของโลก

จะเห็นได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ บุคคล
ผู้มีพระคุณต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างมากมาย
เกินกว่าที่บุคคลทั่วไปจะพรรณนาได้หมดสิ้น
เนื่องจากพระองค์ทรงมีพระคุณอย่างมากที่คิดจะ

หลุดพ้นออกจาก วัฏสงสารด้วยตนเอง และคิดที่จะ พาสรรพสัตว์ทั้งหลายออกไปด้วย และด้วยเหตุที่ พระองค์ทรงสร้างบารมีอย่างยืงยวด โดยที่ไม่เห็น แก่ความเหนื่อยยาก เพื่อมาตรัสรู้เป็นพระสัมมา- สัมพุทธเจ้า จึงทำให้พระองค์เป็นผู้ทรงคุณค่า มี พระคุณและคุณประโยชน์อย่างมากมายต่อสรรพ- สัตว์ทั้งหลายและ ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงสร้าง บารมีมาหลายภพหลายชาติ จึงทำให้พระองค์ได้ที่ สุดแห่งรูปสมบัติ คือ กายมหาบุรุษ ที่ใครก็ตามที่ได้ เห็นก็เกิดความศรัทธาเลื่อมใส เกิดบุญบูชา และยัง ทำให้พระองค์ประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้ คือ การได้มาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและนำ พระสัทธรรมอันประเสริฐมาสั่ง สอนสรรพสัตว์ทั้ง หลายให้หลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้

การเสด็จอุบัติขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ละพระองค์ในโลกนี้ ย่อมเป็นการยากอย่างยิ่ง ที่ เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าบุคคลที่จะมาตรัสรู้เป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้องเป็นบุคคลผู้มีหัวใจที่ยิ่ง

ใหญ่สุดประมาณ ที่เห็นวัฏสงสาร นี่เป็นเหมือนคุก แห่งความทุกข์ ที่กักขังสรรพสัตว์ทั้งหลายไว้ การ บังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ จะต้องใช้เวลายาวนานมาก กว่าจะเจอบุคคลเช่นนี้ แต่เมื่อบุคคลเช่นนี้เกิดขึ้นแล้วในโลก ก็ยังจะต้อง ใช้เวลาอีกยาวนานในการสร้างสมบ่มบารมีสืบ เนื่องมาโดยลำดับ จนกว่าบารมีจะบรรลู่ถึงความ สมบูรณ์ทุกประการ จึงจะมาอุบัติตรัสรู้เป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ก่อนจะ มาบังเกิดเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น ก็เคยเกิด มาเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเรา พระองค์ก็ทรง ลองผิดลองถูก เพื่อค้นหาหนทางพ้นทุกข์มาโดย ตลอด ซึ่งในบางครั้งพระองค์ก็ได้พลาดพลั้ง ทำบาปอกุศลบ้าง จึงต้องวนเวียนอยู่ในทุกข์ภูมิ เป็นเวลานาน ทำให้ระยะเวลาในการสร้าง บารมีนั้นยาวนาน ยืดเยื้อออกไป แต่เมื่อพระองค์ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ได้มาสร้างบารมีอย่างเต็ม

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ไม่ได้เกิดมาเพื่อตนเองเพียงคนเดียว แต่เกิดมาเพื่อที่จะยกตนและสรรพสัตว์ให้พ้นจาก วัฏสงสารนี้ให้ได้

ที่ จนสามารถที่จะบรรลุดุจธรรมเป็นพระอรหันต์ได้ แต่ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระพุทธองค์ที่ต้องการจะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจากทุกข์แห่งทุกข์นี้ไปด้วย ดังที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้ตั้งแต่เริ่มคิดสร้างบารมีเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้สร้างสมบ่มบารมีมาเป็นเวลายาวนาน ต้องใช้ความพากเพียรพยายามและกำลังใจเป็นอย่างมาก รวมกับความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะสร้างบารมีเพื่อมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยที่ไม่ได้ทอดทิ้งในระหว่างหนทางการสร้างบารมี แม้จะต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จนในที่สุดก็สามารถมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และทรงส่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ออกจาก วัฏสงสารไปสู่พระนิพพานได้สำเร็จตามความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ใน การสร้างบารมี

การมาบังเกิดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนาน มาก เพื่อฝึกฝนอบรมตนเองให้สะอาดบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา

และใจ สิ่งสมบารมีให้บรรลุดุจความสมบูรณ์ทุกประการ สิ่งสมความเป็นครูของโลก เพื่อจะมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นไปด้วย เพราะพระองค์ไม่ได้เกิดมาเพื่อตนเองเพียงคนเดียว แต่เกิดมาเพื่อที่จะยกตนและสรรพสัตว์ให้พ้นจาก วัฏสงสารนี้ให้ได้ ดังพุทธดำรัสที่ว่า

“ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้เป็นเอกเมื่อเกิดขึ้นในโลกย่อมเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ตนเป็นอันมาก เพื่ออนุเคราะห์โลก... เพื่อความสุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย... ความปรากฏแห่งบุคคลผู้เป็นเอกหาได้ยากในโลก บุคคลเป็นเอกเมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเป็น อัจฉริยมนุษย์... กาลกิริยาของบุคคลผู้เป็นเอกเป็นเหตุแห่งความเสียใจของคนเป็นอันมาก บุคคลผู้เป็นเอก... ย่อมเกิดขึ้นเป็นผู้ไม่มีที่สอ ไม่มีใครเช่นกับพระองค์ ไม่มีใครเปรียบ... เป็นผู้เลิศกว่าสัตว์ทั้งหลาย... ความปรากฏแห่งบุคคลผู้

การมาตรัสรู้ของพระพุทธองค์ก็เป็นประโยชน์เกื้อกูล
และนำความสุขมาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

เป็นเอกเป็นความปรากฏแห่งจักขุใหญ่ แห้งแสง
สว่างใหญ่ แห่งความรุ่งโรจน์ใหญ่ แห่งอนุตตริยะ 6
เป็นการกระทำให้แจ้งปฏิสัมภิทา 4 เป็นการแห่ง
ตลอดธาตุเป็นอันมากและธาตุต่างๆ เป็นการทำให้
แจ้งซึ่งโศดาปัตติผล สกทาคามีผล อนาคามีผล
อรหัตตผล บุคคลเป็นผู้เอกเป็นไฉน คือพระตถาคต
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

เอกบุคคลวรรคที่ 13 ว่าด้วยบุคคลผู้เป็นเอก, อังคุต-
ตรนิาย เอกนิบาต, มก. เล่ม 32 ข้อ 139-144 หน้า 181.

ดังพุทธดำรัส จะเห็นได้ว่า การอุบัติขึ้นในโลก
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ถึงแม้จะ
มาบังเกิดขึ้นได้เพียงครั้งละพระองค์เดียวเท่านั้น
ไม่สามารถมาตรัสรู้ได้คราวละมากกว่าหนึ่ง
พระองค์ แต่การมาตรัสรู้ของพระพุทธองค์ก็เป็น
ประโยชน์เกื้อกูลและนำความสุขมาให้แก่ สรรพ-
สัตว์ทั้งหลายอย่างมากมาย เพราะเมื่อเสด็จอุบัติ
ตรัสรู้ในโลกแล้ว ทรงสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลายให้
เกิดปัญญา เข้าใจความจริงอย่างที่พระองค์ทรงรู้

แจ้งเห็นจริงได้แล้ว เพื่อให้สรรพสัตว์ทั้งหลายออก
จากวัฏสงสาร ไปสู่พระนิพพาน พ้นจากทุกข์ทั้งปวง
ตามความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ จึงทำให้พระองค์ทรง
เป็นเอกบุคคล ที่ไม่มีใครเสมอเหมือนในทุกๆ ด้าน
บรรจบ บรรณจุรี, พุทธประวัติ ประสูติ ตรัสรู้, กรุงเทพฯ
: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2546, หน้า 2.

นอกจากนี้ยังทำให้โลกได้อนุตตริยะ คือ ได้สิ่งที่ย
อดเยี่ยม 6 อย่าง ได้แก่

ทัสนานุตตริยะ การเห็นยอดเยี่ยม คือ การ
ได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สวнанุตตริยะ การฟังยอดเยี่ยม คือ การได้
ฟังพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ลาภานุตตริยะ การได้ยอดเยี่ยม คือ การได้
ศรัทธาเชื่อมั่นในคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สิกขานุตตริยะ การศึกษายอดเยี่ยม คือ การ
ได้ฝึกหัดตนตามหลักไตรสิกขา

ปาริจริยานุตตริยะ การรับใช้ยอดเยี่ยม คือ การ

ได้รับใช้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยการฝึกหัดตนตามหลักไตรสิกขา

อนุสสทานุตตริยะะ การหมั่นระลึกถึงยอดเยี่ยม คือ การหมั่นระลึกถึงพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การปฏิบัติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลายทำให้แจ้งปฏิสัมภิทา 4 จึงทำให้แทงตลอดธาตุต่างๆ เป็นอันมาก คือ การรู้และเข้าใจได้ถูกต้องในเรื่องของธาตุที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นชีวิต มนุษย์และสัตว์ในภพภูมิต่างๆ ได้ครบถ้วน จนทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้บรรลุผลญาณ คือ โสตาปัตติผล สกทาคามีผล อนาคามีผลและอรหัตตผล การปฏิบัติขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในแต่ละครั้งนั้น ย่อมเป็นสภาพที่เป็นไปได้โดยยากต้องใช้เวลาอย่างยาวนาน จึงจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้สักพระองค์หนึ่ง เพราะว่าท่านเป็นบุคคลพิเศษ ที่ได้สั่งสมบารมีเพื่อจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ซึ่งกว่าที่จะทรงค้นพบทางสายกลาง หรือที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา ที่เป็นทางเอกสายเดียวและเป็นความยิ่งใหญ่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรง ค้นพบและปฏิบัติได้รับผลสำเร็จเรียบร้อยแล้วนั้น จะต้องอาศัยความเพียรพยายามและกำลังใจอย่างมากด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะ เป็นพระพุทธเจ้า

ถึงแม้ระยะเวลาในการสร้างบารมีจะยาวนานเพียงใด กว่าบารมีจะสมบูรณ์พร้อมทุกประการ ก็ไม่ได้ทอดอยู่ในระหว่างการสร้างบารมี บุคคลนั้นก็มาปฏิบัติเพื่อตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วทรงยังประโยชน์เป็นอันมากแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายด้วยการแนะนำให้สรรพสัตว์ทั้งหลายรู้จักทางหลักพ้นจากโสมงสาร แล้วไปสู่พระนิพพาน

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าบรรดาผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายในภพสามนี้ ผู้ที่จะ

สามารถทำได้เท่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นไม่มี และผู้ที่จะทำประโยชน์อย่างมากมายที่แท้จริงอย่างนี้ หาได้ไม่ง่ายในโลกใบนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงเป็นเอกบุคคคล ที่ไม่มีบุคคลใดเสมอเหมือน และเกิดขึ้นได้ยากยิ่งในโลก ดังพุทธดำรัสที่ตรัสการอุบัติขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์เป็น การยากว่า

“กัจจโณ พุทธธานมุปาทาโท การอุบัติขึ้นของพระพุทเจ้าทั้งหลายเป็นการยาก”

เรื่องนาคราช ชื่อ เอรกปัตตะ, ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท, มก. เล่ม 42 หน้า 329.

พุทธประวัติ

-ประเภทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้จะบำเพ็ญบารมีมาเพื่อมาตรัสรู้ หลุดพ้นจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้พระสัทธรรม แล้วนำมาสั่งสอนสรรพสัตว์เพื่อความพ้นทุกข์เหมือนกันทุกพระองค์ แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ จะมีระยะเวลาในการสร้างบารมีระยะเวลาในการ ช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์ไม่เท่ากัน ซึ่งความแตกต่างกันของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ ขึ้นอยู่กับบารมีที่ได้สั่งสมมา จึงแบ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. พระปัญญาธิกพุทธเจ้า คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงสร้างบารมีชนิดปัญญาแก้กล้า ทรงมีพระปัญญามาก แต่มีพระศรัทธาน้อย โดยมีระยะเวลาในการสร้างบารมี 20 อสงไขย กับอีกแสนมหากัป ซึ่งมีระยะเวลาในการสร้างบารมีแบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ทรงดำริในพระทัย โดยไม่ได้เอ่ยปากบอกใคร ใช้เวลา 7 อสงไขย

ระยะที่ 2 เปล่งวาจา คือการออกปากบอก

บุคคลอื่น พร้อมๆ กับสร้างบารมีไปด้วย ใช้เวลา 9
อสงไขย

ระยะที่ 3 เมื่อได้รับพยากรณ์จากพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าในครั้งแรกว่าจะได้เป็นพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้า ใช้เวลาอีก 4 อสงไขย กับอีกแสนมหากัป

2.พระศัทธาธิกพุทธเจ้า คือ พระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าที่ทรงสร้างบารมีชนิดศัทธาแก่กล้า มี
ศัทธามาก แต่มีพระปัญญาปานกลาง โดยมีระยะ
เวลาในการสร้างบารมี 40 อสงไขย กับอีกแสน
มหากัป ซึ่งมีระยะเวลาในการสร้างบารมีแบ่งเป็น
3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ทรงดำริในพระทัย โดยไม่ได้เอ่ย
ปากบอกใคร ใช้เวลา 14 อสงไขย

ระยะที่ 2 เปล่งวาจา ใช้เวลา 18 อสงไขย

ระยะที่ 3 เมื่อได้รับพยากรณ์จากพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าในครั้งแรกว่าจะได้เป็นพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้า ใช้เวลาอีก 8 อสงไขย กับอีกแสนมหากัป

3.พระวิริยาธิกพุทธเจ้า คือ พระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าที่ทรงสร้างบารมีชนิดมีความเพียรแก่กล้า
ทรงมีพระวิริยะมาก แต่มีพระปัญญาน้อยกว่า
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเภทอื่น โดยมีระยะเวลา
ในการสร้างบารมี 80 อสงไขย กับอีกแสนมหากัป
ซึ่งมีระยะเวลาในการสร้างบารมีแบ่งเป็น 3 ระยะ
ดังนี้

ระยะที่ 1 ทรงดำริในพระทัย ใช้เวลา 28
อสงไขย

ระยะที่ 2 เปล่งวาจา ใช้เวลา 36 อสงไขย

ระยะที่ 3 เมื่อได้รับพยากรณ์จากพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าในครั้งแรกว่าจะได้เป็นพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้า ใช้เวลาอีก 16 อสงไขย กับอีกแสนมหากัป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง 3 ประเภท เมื่อจะ
ได้รับคำพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น

ครั้งแรกนั้น ถ้าหากพระพุทธรูปองค์ทรงกลับใจไม่
ปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่มีความ
ประสงค์ที่จะเป็นพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้าพระองค์นั้น ก็สามารถบรรลุเป็นพระอรหันต์-
สาวกได้ทันที ดังนี้

พระโพธิสัตว์ประเภทปัญญาธิกะ มีปัญญา
มาก หากปรารถนาเป็นพระสาวก เพียงฟังพระ-
ธรรมเทศนา ไม่ทันจบปาฐกถาที่ 3 ก็จะสามารถ
บรรลุเป็นพระอรหันต์ พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาทั้ง 4

พระโพธิสัตว์ประเภทศัทธาธิกะ มีศัทธา
มาก เพียงแค่ฟังพระธรรมเทศนาไม่ทันจบปาฐ-
กถาที่ 4 ก็จะสามารถบรรลุเป็นพระอรหันต์พร้อม
ด้วยปฏิสัมภิทาทั้ง 4

พระโพธิสัตว์ประเภทวิริยาธิกะ มีความเพียร
มาก เพียงแค่ฟังพระธรรมเทศนาจบปาฐกถาที่ 4
ก็จะบรรลุธรรม เป็นพระอรหันต์พร้อมด้วย
ปฏิสัมภิทาทั้ง 4

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง 3 ประเภทนี้ จึงมี
ระยะเวลาในการสร้างบารมีที่แตกต่างกัน โดยใน
แต่ละประเภทนั้น ก็มีระยะเวลาที่กำหนดไว้อย่าง
แน่นอน ซึ่งบ่งบอกได้ว่า การที่แต่ละพระองค์จะมา
อุบัติขึ้นตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องใช้
เวลาอย่างยาวนานมาก ที่กว่าจะเริ่มคิดสร้างบารมี
เพื่อมาตรัสรู้เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเริ่ม
ลงมือสร้างบารมี นอกจากนี้ยังบ่งบอกถึงบารมีของ
แต่ละพระองค์อีกด้วยที่มีความแตกต่างกัน
เนื่องจากระยะเวลาในการสร้างบารมีที่แตกต่างกัน

"แม่" ความยิ่งใหญ่ ที่พุทธศาสนายกย่อง

ความสำคัญของวันแม่

วันที่ 12 สิงหาคม ของทุกปี ถือเป็นวันสำคัญของคนไทยเราวันหนึ่ง เพราะเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และเป็นวันแม่แห่งชาติ ที่นอกจากจะเป็นวันระลึกและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงแผ่พระเมตตาปกเกล้าฯ ชาวไทยให้มาร่วมเย็นเป็นผาสุกแล้ว ยังเป็นการระลึกถึงพระคุณของแม่ผู้ให้กำเนิดอีกด้วย

“แม่” เป็นคำพูดที่ยิ่งใหญ่ และมีพละนาภาพต่อจิตใจของลูกทุกคน คำแรกที่แม่สอนลูกและลูกพูดได้ ก็คือ “แม่” และแม่ก็ปลอบปลื้ม เป็นที่สุดที่ได้ยินลูกเรียกว่า “แม่” เป็นคำพูดที่บอกนัยความผูกพันของแม่กับลูกอย่างลึกซึ้ง
วันแม่และความสำคัญ

แม่ ความสำคัญที่ พุทธศาสนายกย่อง

มีพระพุทธดำรัสในสพรหมสูตร และมาตา - ปิตุคุณสูตร ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย คำว่าพรหมก็ดี บุพพเทวดาก็ดี บุพพาจารย์ก็ดี อาหุไนยบุคคลก็ดี เป็นชื่อของมารดาบิดา เพราะท่านมีอุปการะมาก เป็นผู้เลี้ยงดูให้ความเจริญ และแสดงโลกนี้แก่บุตร”

อนึ่ง คำว่า “แม่” นี้ ในพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญแก่สตรีผู้เป็นแม่ด้วยการยกย่องคำว่า “แม่” นำหน้าผู้เป็นบิดาหรือพ่อเสมอ ไม่ว่าจะในพระสูตร หรือในพระวินัย เช่น ธรรมะว่า ด้วยการบำรุงเลี้ยงดูมารดาบิดา จะใช้คำว่ามารดาหรือแม่นำหน้าบิดาพ่อเสมอ ในพระวินัยที่กล่าวถึงกุลบุตรที่จะเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ต้องได้รับอนุญาตจากมารดาบิดาก่อน ก็ใช้คำว่ามารดานำหน้าบิดา เป็นต้น

และความยิ่งใหญ่ของแม่นั้น ถูกลำมาเป็นชื่อหรือคำต่อท้ายชื่อของบุคคลสำคัญในพระพุทธศาสนา เช่น พระสารีบุตร เดิมชื่อ อุปตัสสะตามสกุลบิดา แต่เมื่อเข้ามาบวชแล้ว ท่านได้ชื่อว่า พระสารีบุตร ตามชื่อของมารดาคือนางสารี ส่วนพระโมคคัลลานะ ชื่อเดิมว่า โกลิตะ ตามสกุลบิดา แต่เมื่อเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ท่านมีชื่อว่า โมคคัลลานะ ตามชื่อของนางพราหมณีโมคคัลลี เป็นต้น

พระเจ้าอชาตศัตรู ราชาแห่งมคธรัฐ เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร แต่มีพระนามพระ-

“แม่”
ความยิ่งใหญ่ที่พุทธศาสนายกย่อง

สุขสันต์...วันแม่

พระลักษมณ์ น้อมวาง บนพนักถัก
กรุ่นกลิ่น "รัก" บริสุทธิ์ ผุดผ่องใส
แพนทุกถ้อย ทุกคำ ร้อยจากใจ
เป็นมาลย์ "กราบแม่" พร้อม น้อมบูชา

www.dmc.tv

หลายครั้ง แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ
ตลอดมา จนเมื่อท่านใกล้จะ
นิพพาน จึงกลับบ้านเกิด แล้ว
บอกแก่โยมมารดาว่า ท่านจะ
นิพพานภายในเจ็ดวันนี้แล้ว ขอ
นิพพานภายในห้องที่ท่านเกิด

โยมมารดาพอได้ยินพระ
ลูกชายพูดถึงการนิพพาน
(ตาย) ความรักความห่วงหา
อาลัยประดังท่วมท้นใจ มานะ
ทิสฺสที่เคยมียึดต่อก็ก็น้อยๆหายไป

ราชมารดาต่อท่ายพระนามของพระองค์ว่า พระเจ้า
อชาตศัตรูเวเทหิ เป็นการบอกให้รู้ว่าใครคือพระ-
ราชมารดาของพระองค์

นี่คือความยิ่งใหญ่ของ "แม่" ที่พระพุทธศาสนาได้
กล่าวยกย่องให้ปรากฏแก่โลก

ความรักของแม่ ที่ปรากฏในพระพุทธศาสนา

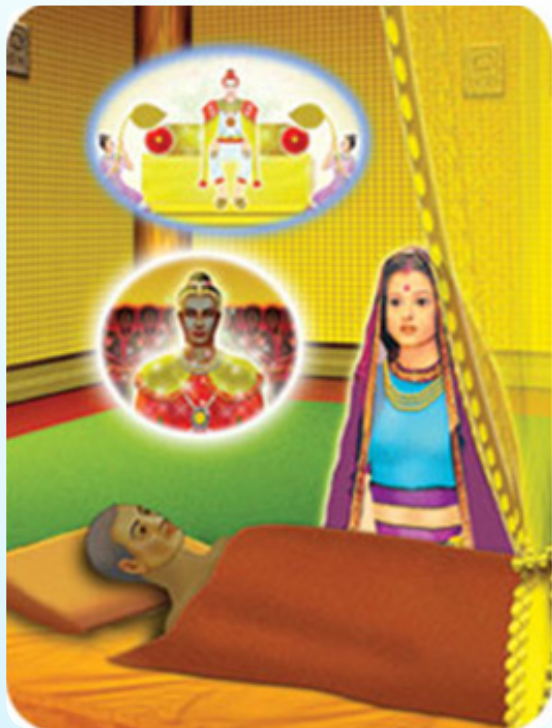
อันว่าความรักของแม่มีอานุภาพที่ยิ่งใหญ่
สามารถบันดาลคุณประโยชน์ใหญ่หลวงแก่ผู้เป็น
แม่และลูกได้อย่างน่าอัศจรรย์ ดังเช่นเรื่องราวของ
พระสารีบุตร อัครสาวกเบื้องซ้าย ซึ่งการเข้าไปบวช
ในพระพุทธศาสนา ยิ่งความไม่พอใจให้แก่มารดา
ของท่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะมารดาของท่านยังฝัง
ยึดติดอยู่ในลัทธิพราหมณ์ดั้งเดิม และเห็นว่าการที่
พระสารีบุตรเปลี่ยนไปนับถือพระพุทธศาสนา เป็น
ความผิดอย่างมากจนมารดาของท่านรับไม่ได้
แม่ กับเรื่องราวของพระสารีบุตร

ท่านพระสารีบุตร เป็นผู้ที่มีกตติศัพทว่าเป็น
พระอัครสาวกที่มีปัญญายอดเยี่ยม และมีความ
กตัญญูเป็น เลิศ ท่านได้แสดงธรรมโปรดมารดา

จนกลายเป็นความอ่อนโยนเหมือนเมื่อครั้งใน
อดีตที่เคยมีแก่พระลูกชาย ท่านพระสารีบุตรเห็นว่า
โยมมารดามีอุปนิสัยในธรรมะจึงได้แสดงธรรม โดย
กล่าวถึงการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า การแสดง
ปฐมเทศนาแก่พระปัญจวัคคีย์ และท้ายที่สุดกล่าว
ถึงพระพุทธเจ้า พอจบคำว่า "พุทโธ ภควาติ"
เท่านั้น มารดาของท่านก็บรรลुเป็นพระโสดาบันใน
ทันที

นี่เป็นเพราะอานุภาพความรักของแม่เป็น
เครื่องคลุ้ให้เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ "แม่"
เอง และเป็นการเปิดโอกาสให้ท่านพระสารีบุตร ได้
ตอบแทนพระคุณโยมมารดาได้สำเร็จ เพราะไม่ว่า
ลูกจะเลี้ยงดูมารดาบิดาดีมาเพียงไร ก็ไม่นับว่า
ทดแทนพระคุณได้ทั้งหมด แต่ลูกที่ทำให้มารดา
บิดามีศีลมีศรัทธา ตั้งมั่นอยู่ในธรรม จึงจะชื่อว่า
เป็นการทดแทนพระคุณอย่างแท้จริง และโยม
มารดาของพระสารีบุตรก็ปลื้มปิติเป็นนิตย์ เพราะ
ได้ชื่อว่า "เป็นแม่ของพระอัครสาวก" ซึ่งเป็นฐานะที่
น้อยคนจะได้รับ

มงคลที่ 11 บำรุงบิดามารดา
- แทนคุณอันสุดซึ่ง ต้องให้เข้าถึงธรรม

โยมมารดาพระสารีบุตร

ความรักของแม่ต่อ องค์คุลิมาล

แม่ กับเรื่องราวของพระองค์คุลิมาล

ขณะที่พระองค์คุลิมาล ซึ่งเป็นที่รู้จักดีในหมู่คนที่ศึกษาพระพุทธศาสนา ท่านเกิดในตระกูลพราหมณ์ที่เป็นปุโรหิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล เมืองสาวัตถี เมื่อเติบโตได้ไปศึกษาศิลปวิทยาในสำนักทิศาปาโมกข์ ถูกอาจารย์หลอก ให้ไปฆ่าคนให้ครบหนึ่งพันคน แล้วจะบรรลुวิชาการขั้นสูงสุด เพื่อต้องการยืมมือคนอื่นฆ่าองค์คุลิมาล เพราะเมื่อองค์คุลิมาลฆ่าคนอื่น ก็อาจถูกคนอื่นฆ่าได้เช่นกัน

ความเป็นโจรโหดเหี้ยมขององค์คุลิมาลแพร่สะพัดไป และไม่มีใครจะปราบปรามหรือต่อกรได้ จึงทำให้พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงยกพลออกไปปราบ มารดาขององค์คุลิมาลจึงออกไปพบลูกขอร้องไห้เล็กเป็นโจร เพราะไม่ต้องการให้ลูกถูกฆ่า ซึ่งองค์คุลิมาลก็ตอบอยู่ว่าจะมีใครมาให้ฆ่า เพราะจะครบหนึ่งพันคนในวันนั้นพอดี

แต่ความคาดหวังของนางพราหมณี แม่ขององค์คุลิมาลที่จะได้พบลูกก็ดี กองทหารของพระเจ้าปเสนทิโกศลก็ดี ไม่มีใครได้พบโจรองค์คุลิมาลเลย เพราะก่อนหน้านี้เพียงไม่เท่าไร โจรองค์คุลิมาลได้พบพระพุทธเจ้าและได้ยินพระพุทธดำรัสว่า “เราหยุดแล้ว” เท่านั้น ก็ได้สำนึกผิดและขอบวชในพระพุทธศาสนา และบรรลุธรรมสูงสุดในเวลาต่อมา

โยมแม่ของพระองค์คุลิมาล ก็ไม่ต้องอับอายใครที่มีลูกเป็นโจร เพราะว่าบัดนี้ลูกกลายเป็นพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนาแล้ว ความรักของแม่ ที่ปรารถนาให้ลูกดีมีความสุขอย่างสมบูรณ์ที่คนดีพึงมีพึงได้ ก็สำเร็จแล้วดังตั้งใจ

วันสารทจีน 2556

วันพุธที่ 21 สิงหาคม

กินเจ นางจิ้งให้มู่เหลียนไปเชิญผู้ถือศีลกินเจเหล่านี้นมากินอาหารที่บ้านโดยนางจะ ทำอาหารเลี้ยงหนึ่งมื้อ

วันสารทจีน หรือ เทศกาลสารทจีน (Sart Chin Day or Ghost Festival or Spirit Festival) จะตรงกับ วันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 ตามปฏิทินทางจันทรคติของจีน ปฏิทินทางจันทรคติของจีนโดยทั่วไปจะช้ากว่าปฏิทินทางจันทรคติของไทยประมาณ 2 เดือน หากพลิกดูปฏิทินที่มีทั้งระบบจันทรคติของไทย และของจีน จะเห็นว่า วันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 ของจีนนั้น ทางจันทรคติไทยกลับเป็น วันขึ้น 14 ค่ำเดือน 9

ตำนานต้นกำเนิดสารทจีน

ตำนานที่ 1

ตำนานนี้กล่าวไว้ว่าวันสารทจีนเป็นวันที่เจียมล้อเทียนจือ (ยมบาล) จะตรวจดูบัญชีวิญญาณคนตาย ส่งวิญญาณดีขึ้นสวรรค์และส่งวิญญาณร้ายลงนรก ชาวจีนทั้งหลายรู้สึกสงสารวิญญาณร้ายจึงทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ ดังนั้นเพื่อให้วิญญาณร้ายออกมารับกุศลผลบุญนี้จึงต้องมีการเปิดประตูนรกนั่นเอง

ตำนานที่ 2

มีชายหนุ่มผู้หนึ่งมีนามว่า “มู่เหลียน” (พระมหาโมคคัลลานะ) เป็นคนเคร่งครัดในพุทธศาสนา มาก ผิดกับมารดาที่เป็นคนใจบาปหยาบช้าไม่เคยเชื่อเรื่องนรก-สวรรค์มีจริง ปีหนึ่งในช่วงเทศกาลกินเจนางเกิดความหมั่นไส้คนที่นั่งขาวหม่ขาวถือศีล

ผู้ถือศีลกินเจต่างพลอยยินดีที่ทราบข่าวว่ามารดาของมู่เหลียนเกิดศรัทธาใน บุญกุศลครั้งนี้ จึงพากันมากินอาหารที่บ้านของมู่เหลียนแต่หาทราบไม่ว่าในน้ำแกงเจนั้นมี น้ำมันหมูเจือปนอยู่ด้วย การกระทำของมารดามู่เหลียนนั้นถือว่าเป็นกรรมหนัก เมื่อตายไปจึงตกนรกอเวจีมหานรกขุมที่ 8 เป็นนรกขุมลึกที่สุดได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

เมื่อมู่เหลียนคิดถึงมารดาก็ได้ถอดกายทิพย์ลงไปนรกภูมิ จึงได้รู้ว่ามารดาของตนกำลังอดอยากจึงไปอนอาหารแก่มารดา แต่ได้ถูกบรรดาภูตผีที่อดอยากแย่งไปกินหมดและเมิดข้าวสุกที่ป้อนนั้นกลับ เป็นไฟเผาไหม้ริมฝีปากของมารดาจนพอง แต่ด้วยความกตัญญูและสงสารมารดาที่ได้รับ ความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสมู่เหลียนได้เข้าไปขอพญาเหี้ยมลอ้ออิง (ยมบาล) ว่าตนขอรับโทษแทนมารดา

แต่ก่อนที่มู่เหลียนจะถูกลงโทษด้วยการนำร่างลงไปต้มในกระทะทองแดง พระพุทธเจ้าได้เสด็จลงมาโปรดไว้ได้ทัน โดยกล่าวว่ากรรมใดใครก่อก็ยอมจะเป็นกรรมของผู้นั้นและพระพุทธเจ้าได้มอบ คัมภีร์อิ๋ว หลันเฟิน ให้มู่เหลียนท่องเพื่อเรียกเขียนทุกทิศทุกทางมาช่วยผู้มีพระคุณให้หลุดพ้นจากการอดอยากและทุกข์ทรมานต่างๆ ได้ โดยที่มู่เหลียนจะต้องสวดคัมภีร์อิ๋ว หลันเฟินและถวายอาหารทุกปีในเดือนที่ประตูนรกเปิดจึงจะสามารถ

วันสารทจีน

วันแสดงความกตัญญู
ต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว

www.dmc.tv

ช่วยมารดาของ เขาให้พ้นโทษได้

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ชาวจีนจึงได้ถือเป็นประเพณีปฏิบัติสืบต่อกันโดยตลอดด้วยการเซ่นไหว้ โดยจะนำอาหารทั้งคาวหวาน และกระดาษเงินกระดาษทองไปวางไว้ที่หน้าบ้านหรือตามทางแยกที่ไม่ไกลนัก มีนัยว่าเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของบรรดาวิญญาณชั่วร้ายที่กำลังจะผ่านมาใกล้ที่พักของตน

วันสารทจีน

ในรอบหนึ่งปีชาวจีนจะมีไหว้เจ้าใหญ่ 8 ครั้ง เรียกว่าไหว้ 8 เทศกาลเป๊ะใจ การไหว้สารทจีนเป็นการไหว้ครั้งที่ 5 ตรงกับวันที่ 15 เดือน 7 ซึ่งถือกันว่าเป็นเดือนผี เป็นเดือนที่ประตูนรกปิดเปิด ให้ผีทั้งหลายมารับกุศลผลบุญได้

ตำราจีนหนึ่งกล่าวไว้ว่า วันที่ 15 เดือน 7 เป็นวันที่เซ็งฮั๊ตตี้จะตรวจดูบัญชีวิญญาณคนตาย ส่งวิญญาณดีขึ้นสวรรค์ และส่งวิญญาณร้ายลงนรก ชาวจีนทั้งหลายรู้สึกสงสารวิญญาณร้าย จึงทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ นรกจึงเปิดประตู เพื่อให้วิญญาณ

ร้ายออกมารับกุศลผลบุญได้

วันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติจีน คือ วันเทศกาลจงเยวี่ยน วันเทศกาล Zhongyuan ของจีน หรือที่เราเรียกว่า วันสารทจีน เป็นวันซึ่งทุกคนควรทำ พิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ดังนั้น บางครั้งชาวจีนจึงเรียกวันดังกล่าวว่า GuiJie กุ้ยเจีย หรือ Wangren Jie หวงเหรินเจีย

ชาวจีนเชื่อกันว่าวันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 เป็นวันซึ่งวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้กลับมาเยือนโลกมนุษย์เพื่อมาเยี่ยมครอบครัวของตน

เพราะฉะนั้น ในวันนี้ชาวจีนจะทำพิธีเซ่นไหว้
บรรพบุรุษกันทุกครัวเรือน

เทศกาลสารทจีนถือเป็นวันสำคัญที่ลูกหลาน
ชาวจีนจะ แสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ โดย
พิธีเซ่นไหว้ และยังถือเป็นเดือนที่ประตูนรกเปิดให้
วิญญาณทั้งหลายมารับกุศลผลบุญได้

Zhongguo nongli qiye shiwuri shi
Zhongyuan Jie.

จงกว้อ หนงลี่ ชีเยว่ ฉือหฺวี่หรือ ฉือ จงเยวี่ยน เจีย

วันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติ
จีน คือ วันเทศกาลจงเยวี่ยน วันเทศกาล
Zhongyuan ของจีน หรือที่เราเรียกว่า วันสารทจีน
เป็นวันซึ่งทุกครอบครัวทำพิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่
ล่วงลับไปแล้ว ดังนั้น บางครั้งชาวจีนจึงเรียกวันดัง
กล่าวว่า GuiJie กุ่ยเจีย หรือ Wangren Jie หวาง-
เหรินเจีย

Gui = ผี ซึ่งเป็นคำเรียกคนที่ถึงแก่กรรมแล้ว

Wangren = คนที่ตายไปแล้ว

Jie = เทศกาล

GuiJie หรือ Wangren Jie จึงแปลว่า เทศกาลเซ่น
ไหว้ผู้ซึ่งล่วงลับไปแล้ว

ชาวจีนเชื่อกันว่าวันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 เป็น
วันซึ่งวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้กลับมา
เยือนโลกมนุษย์เพื่อมาเยี่ยมครอบครัวของตน
เพราะฉะนั้น ในวันนี้ชาวจีนจะทำพิธีเซ่นไหว้
บรรพบุรุษกันทุกครัวเรือน

การไหว้วันสารทจีน

การไหว้ในเทศกาลสารทจีนต่างจากการไหว้
ในเทศกาลอื่นๆ ตรงที่แบ่งการไหว้ออกเป็น 3 ชุด
ชุดแรก สำหรับไหว้เจ้าที่ในวันสารทจีน

จะไหว้ในตอนเช้า มีอาหารคาวหวาน ขนม
ไหว้ก็ใช้ ถ้วยฟู กุ้ยไช่ ซึ่งต้องมีสีแดงแต้มเป็นจุดเอา
ไว้ ส่วนขนมไหว้พิเศษที่ต้องมี ซึ่งเป็นประเพณีของ
สารทจีน คือ ขนมเซ่ง ขนมเทียน นอกจากนั้นก็ยังมีผล
ไม้ น้ำชา หรือเหล้าจีน และกระดาษเงิน กระดาษ
ทอง

ของไหว้วันสารทจีน

ชุดที่สอง สำหรับไหว้บรรพบุรุษในวันสารทจีน

คล้ายของไหว้เจ้าที่ พร้อมด้วยข้าวที่บรรพบุรุษชอบ ตามธรรมเนียมต้องมีน้ำแกง หรือขนมน้ำใสๆ วางข้างชามข้าวสวย และน้ำชา จัดชุดตามจำนวนของบรรพบุรุษ ถ้าเป็นคนมีฐานะก็นิยมไหว้โหงวแซ คือมี เป็ด ไก่ หมู ตับ ปลา พร้อมด้วยกับข้าวอีกหลายอย่าง แล้วแต่ว่าจะจัดที่บรรพบุรุษชอบ หรือจะจัดแบบที่ลูกหลานคนไหนได้กินจริงชอบ

แต่ตามธรรมเนียมการไหว้บรรพบุรุษ ต้องมีของน้ำสำหรับชดให้คล่องคอ จะเป็นน้ำแกงก็ได้ หรือเป็นขนม น้ำใส ๆ เช่น อี๋ (คือขนมบัวลอย) ก็ได้ วางเคียงกับชามข้าวสวยและน้ำชา ของหวานก็มีขนมแข่ง ขนมเทียน ผลไม้ และกระดาดเงิน กระดาดทอง ที่ขาดไม่ได้ก็คือ ขนมแข่ง ขนมเทียน ผลไม้ และกระดาดเงินกระดาดทอง

ชุดที่สาม สำหรับไหว้วิญญาณพนเจรในวันสารท

จีน

ผีไม่มีญาติ ซึ่งไม่มีลูกหลานกราบไหว้ เรียกว่าไปฮ้อเฮียตี้ หรือบางแห่งเรียกว่า ฮ้อเฮียตี้

จะต้องไหว้นอกบ้าน ของไหว้มีทั้งของคาวหวาน กับผลไม้ตามต้องการ และที่พิเศษคือ มีข้าวหอมแบบจีนโบราณ คอเป็ง เผือกนึ่งผ่าซีกเป็นเสี้ยว ใส่ถาด เส้นหมี่ห่อใหญ่ เหล้า น้ำชา และกระดาดเงินกระดาดทองแบบเฉพาะ ที่เรียกว่า อ่วงแซจิ่ว จัดทุกอย่างวางอยู่ด้วยกันสำหรับเซ่นไหว้

พิธีไหว้

การไหว้เจ้าที่ จะไหว้ก่อนในตอนเช้า เผากระดาดเงินกระดาดทองจนเรียบร้อย สายๆ จึงตั้งโต๊ะไหว้บรรพบุรุษและไหว้ฮ้อเฮียตี้ บางบ้านนิยมไหว้ตอนบ่าย ถ้าไหว้พร้อมกัน ให้ตั้งโต๊ะแยกจากกัน แต่เผากะดาดเงินกระดาดทองร่วมกันได้ สำหรับการไหว้ขนมแข่งขนมเทียนในเทศกาลสารท

ของไหว้วันสารทจีน

จีนนี้ ที่เมืองจีนไม่มี ขนมที่ใช้ไหว้ที่เมืองจีนจะเป็นขนม 5 อย่าง เรียกว่า “โหงวเปี้ย” หรือ เรียกชื่อเป็นชุดว่า บัง เปี้ย หมี่ มั่ว ก็

บัง คือ ขนมทิ้งบัง เป็นขนมที่ทำจากน้ำตาล

เปี้ย คือ ขนมหนึ่งเปี้ย คล้ายขนมไข่

หมี่ คือ ขนมหมี่เต้า ทำจากแป้งข้าวเจ้า ช่างในไส้เต้าซา

มั่ว คือ ขนมทิกกี เป็นขนมข้าวพองสีแดง ตรงกลางมีไส้เป็นแผ่นบาง

กี้ คือ ขนมทิ้งกี้ ทำเป็นชิ้นใหญ่ยาว เวลาจะกินต้องตัดเป็นชิ้นเล็กๆ

เนื่องจากที่เมืองไทยหาส่วนผสมที่ใช้ทำขนมทั้งห้านี้ไม่ได้ครบถ้วน จึงดัดไป แล้วเปลี่ยนมาเป็นการไหว้ขนมเซ่ง ขนมเทียน ในการไหว้เทศกาล

สารทจีนแทน

ปัจจุบันชาวจีนแผ่นดินใหญ่มักให้ความสำคัญกับวันสารทจีน เนื่องจากเป็นวันที่แสดงความเคารพและความกตัญญูต่อบรรพบุรุษไม่มีวันเสื่อมคลาย

กิจกรรมวันสารทจีน

ชาวจีนเชื่อกันว่าวันเพ็ญ 15 ค่ำเดือน 7 เป็นวันซึ่งวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้กลับมาเยือนโลกมนุษย์เพื่อมาเยี่ยมครอบครัวของตน เพราะฉะนั้น ในวันนี้ชาวจีนจะทำพิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษกันทุกครัวเรือน กิจกรรมหลักคือ Shao-zhiqian ฌาว จื่อเจียน เผากระดาษเงินกระดาษทอง

การเผากระดาษเงินกระดาษทองให้แก่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปนั้น ก่อนเผากระดาษ ต้องนำหินปูนมา ชีดเป็นวงกลมซ้อนกัน 3-4 วงตรงลาน

บ้านที่จะใช้เผากรดาษ แล้วนำกระดาษเงิน
กระดาษทองวางไว้ให้อยู่ในวงกลมวงในสุดที่ขีดไว้
ด้วยความเชื่อว่าวงกลมที่วางไว้โดยรอบจะกันมิให้ผี
ไร้ญาติมาแย่งชิงเอากระดาษ เงินกระดาษทองไป
ได้ หลังจากนั้นจึงเผากรดาษเงินกระดาษทองที่
เตรียมไว้ ขณะที่เผาก็กล่าวเชิญบรรพบุรุษที่ล่วง
ลับไปให้มารับเงินทองที่เผาไปให้โดย ต้องพูดแบบ
ไม่ขาดปากว่า

lai lingqian.

XX ไหล หลิง ฉีเยน

XX มารับเงินด้วย

(XX คือให้เติมชื่อผู้ตาย หรือคำเรียก เช่น คุณปู่
คุณย่า ฯลฯ)

หลังจากเผากรดาษเงินกระดาษทองที่อยู่ใน
เส้นวงกลมหมดแล้ว ยังต้องนำกระดาษเงิน
กระดาษทองอีกชุดหนึ่งมาวางไว้นอกเส้นวงกลม
แล้วเผาเพื่อแผ่ส่วนบุญให้แก่ผีไร้ญาติ

กิจกรรมวันสารทจีนที่ ทำในแต่ละถิ่นของจีน
ไม่ได้เป็นรูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ คนจีนในบาง
ถิ่นจะไปทำพิธีเซ่นไหว้ที่สุสานของบรรพบุรุษใน
ตอนบ่าย บางถิ่นก็ทำพิธีเซ่นไหว้ที่บ้าน แต่สิ่งที่
ขาดมิได้ก็คือ ทุกครัวเรือนไม่ว่าจะยากดีมีจน ต้อง
จัดอาหารอย่างดีโต๊ะหนึ่งเซ่นไหว้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว
ถือเป็นการเลี้ยงส่งก่อนที่วิญญาณผู้ล่วงลับทั้ง
หลายจะกลับไปยังภพของตน ดังนั้น จึงเรียกการ
จัดอาหารเซ่นไหว้นี้ว่า

Song Wangren

ซ่ง หวางเหริน

ส่งผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

อาหารที่จัดเซ่นไหว้ นอกจากหมูเห็ดเป็ดไก่แล้ว
มักมีอีก 4 อย่าง คือ

1. baozi เป่าจี้ ซาลาเปา

๑1๒

2. jiaozi เจียวจือ เกี้ยวแบบเกี้ยวจีน

3. mantou หมานโถว หมั่นโถว

4. pingguo ผิงกว่อ แอปเปิล

ในสมัยก่อน เมื่อยังเป็นสังคมเกษตรกรรม สิ่ง
ที่ทุกครัวเรือนทำในวันนี้ก็อีกสิ่งหนึ่งคือ การนำกิ่ง
ธัญพืช 5 อย่าง เช่น ข้าว ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง ลูกเดือย
ถั่ว มาผูกรวมเป็นพู่ แล้วปักไว้เหนือประตูหน้าบ้าน
โดยถือว่าพู่ธัญพืช 5 อย่างนี้ เป็นสัญลักษณ์แทน
ม้า เพื่อว่าเมื่อเสร็จพิธีเซ่นไหว้ และการเลี้ยงส่งแล้ว
บรรพบุรุษก็จะได้ขี่ม้ากลับไป เป็นการอำนวยความสะดวก
สะดวกในการเดินทางให้แก่บรรพบุรุษของตน พู่ที่
ใช้ในพิธีวันสารทจีน เรียกว่า wugu suizi หูวกู่ ซู่ยจี
พู่ที่ทำด้วยธัญพืช 5 อย่าง

ประเพณี สารทจีนนอกจากจะเป็นประเพณีที่
ลูกหลานจะแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษซึ่ง
ล่วงลับไปแล้ว ยังเป็นประเพณีที่มีกุศโลบายใน
การสนับสนุนให้ทุกคนในครอบครัวทำกิจกรรมร่วม
กันอย่างพร้อมหน้าและมีความสุข

รายการยอดฮิต!

*** รายการทันโลกทันธรรม**
แหล่งข้อมูลความรู้ สารทั้งทางโลก
และทางธรรม..เรามีคำตอบให้คุณ

*** รายการข้อคิดรอบตัว**

รายการธรรมะข้อคิดรอบตัว ทุกแง่มุมล้วนเสริมสร้าง
ความรู้ เพิ่มความเข้าใจ คลายข้อสงสัยด้วยหลักธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมะเพื่อประชาชน คนมีเมตตาชื่อว่ารักตนเอง

ทุกคนในโลก ล้วนรักตนเอง ไม่มีผู้ใดรักคนอื่นมากกว่าตนเอง เมื่อรักตนเองก็ควรจะทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นกับกาย วาจา ใจของตนให้มาก ด้วยการประกอบกุศลธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิ (Meditation) ภาวนา ถ้าไม่สร้าง ความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นกับตน ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ นอกจากจะได้ชื่อว่าไม่รักตนแล้ว ยังเป็นการลงโทษตนเองอีกด้วย เพราะเมื่อใจไม่บริสุทธิ์ ความทุกข์ทรมาน ย่อมเกิดขึ้นทันที บาปอกุศลจะได้ช่อง ทำให้เราพลั้งเผลอไปทำความผิดได้ แต่เมื่อทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้น เราย่อมหลุดพ้นจากสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ความไม่บริสุทธิ์ก็เหมือนโคลนที่เปื้อนอะเปื้อนผ้าขาว ทำให้ผ้าที่เคยสะอาด กลับเลอะเทอะเปื้อนอะเปื้อน คนที่ไม่สะอาด คือ คนที่ประพฤติชั่ว เป็นเหมือนผ้าสกปรก ฉะนั้น เราต้องแสวงหาโอกาสในการทำ ความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ ให้เกิดขึ้นกับเรา เพื่อเราจะได้เป็นคนสะอาดทั้งภายในและภายนอกอย่างแท้จริง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ราชสูตร ความว่า

"เมื่อตรวจตราด้วยจิตทุกทิศแล้ว หาได้พบผู้เป็นที่รักยิ่งกว่าตนไม่ แม้สัตว์เหล่าอื่นก็รักตนมากเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ผู้รักตนจึงไม่ควรเบียดเบียนผู้อื่น"

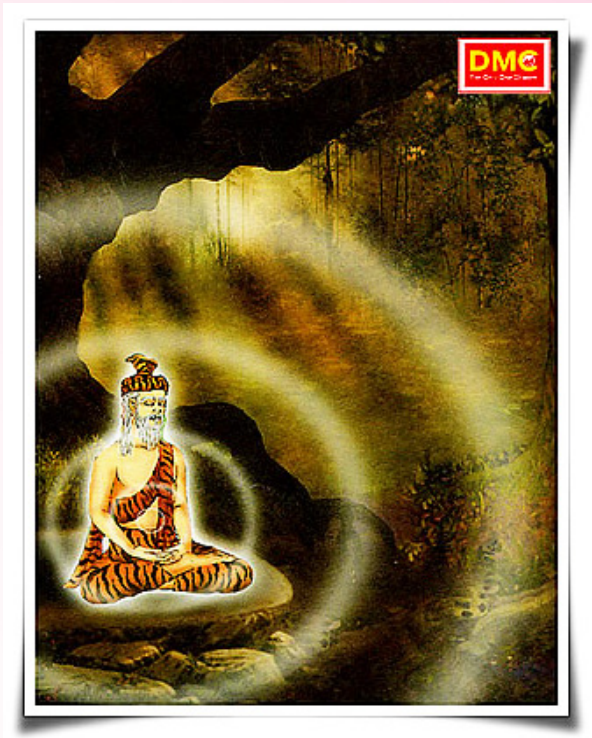
มารดาผู้ให้กำเนิด ถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดู บุตรที่เกิดในอุทร สามารถสละชีวิตของตนได้ ด้วย

ความรักลูกฉันใด บุคคลผู้ประกอบด้วยเมตตา ตั้งอยู่ในเมตตา เจริญเมตตา พึงตั้งจิตดวงนั้นให้มันเช่นเดียวกับมารดาที่สามารถสละชีวิตแทนบุตรของตนได้ฉันนั้น นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวว่า เมตตาธรรมเป็นพรหมวิหารในพระพุทธศาสนาที่จะยังสันติสุขให้บังเกิดขึ้น มารดาผู้ให้กำเนิดบุตร ถนอมบุตรของตนยิ่งชีวิต ยอมสละชีวิตของตนแทนบุตรได้ สภาวะจิตของมารดานั้นถือเป็นพรหมวิหารธรรมอย่างหนึ่ง

ดังนั้น นักสร้างบารมีทั้งหลายพึงรักษาดวงจิตไว้ในเมตตาธรรม เมื่อจิตมีความรัก ความซาบซึ้งใจ อย่างมีจำเพาะบุคคลที่ตนรักหรือเฉพาะลูกของตนเองเท่านั้น ให้ใช้จิตที่ประกอบด้วยเมตตาธรรมนั้นแผ่ไปให้ทั่วแก่บุคคลอื่นๆ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้เหมือนกันหมดทั้งญาติพี่น้อง มิตรสหาย และคนทั่วไป เอาใจของเรา จิตของเราที่เอิบอาบซึมซาบ เหมือนกับมารดารักลูกที่เกิดแต่อก ขยายใจแผ่ไปด้วยความรักความปรารถนาดี ในบุคคลทั้งหลาย ให้ทุกคนเสมือนลูกของเรา ถ้ามีความรู้สึกเช่นนี้ เมตตาพรหมวิหารธรรมย่อมเกิดขึ้นอย่างเต็มที่ ใจของเราเองก็สะอาดบริสุทธิ์ ผุดผ่องเสมอ

* ดังเช่นในสมัยหนึ่งกบิลดาบสได้ บำเพ็ญภาวนาอยู่ในป่า ท่านมีนิสัยชอบเจริญภาวนาเป็นชีวิตจิตใจ เจริญเมตตาภาวนาอยู่เป็นนิตย์ ท่านทำเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอทุกวันทุกคืน เวลาไหนที่ท่านสบายท่านก็แผ่เมตตา คือ ถ้าท่านหันหน้าไปทางตะวันออก ท่านก็ตั้งความปรารถนาว่า

"ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายตั้งแต่ตัวเล็กตัวน้อย

จะเป็นสัตว์ ๒ เท้า ๔ เท้า หรือไม่มีเท้า มีเท้ามาก เท้าน้อย อะไรก็แล้วแต่ที่อยู่ในทิศเบื้องหน้าทาง ตะวันออกนี้ ขอให้ได้รับความปรารถนาดีที่แผ่ออก ไปด้วยกระแสใจที่บริสุทธิ์ ให้มีแต่ความสุข พ้นจาก ทุกข์โศก โรคภัยต่างๆ” แล้วท่านก็แผ่ไปในทิศนั้น อย่างไม่มีประมาณ อีกวันหนึ่งแผ่ไปทางทิศเหนือ อีกวันหนึ่งแผ่ไปทางทิศใต้ และทิศเบื้องบนทิศ เบื้องล่าง แผ่ไปทุกทิศทุกทาง ท่านแผ่เมตตาไปเช่น นี้สม่ำเสมอ ทำทุกวันจนกระทั่งติดเป็นนิสัย ท่าน จึงเป็นผู้ที่หลับเป็นสุข เหมือนช้างในโรงสมาบัติ เข้า ฌานสมาบัติ กายเบา ใจเบา ความเบิกบานสดชื่น แผ่ไปทุกอณูเนื้อทุกขุมขน ถ้าฝันก็ฝันแต่สิ่งที่เป็น สิริมงคล สิ่งที่เป็นบุญกุศลล้วนๆ

ครั้นตื่นมาก็ไม่ซึมเซา ไม่งัวเงีย มีความเบิก บานคล้อยๆ กับว่าเพิ่งออกมาจากแหล่งความสุข สดชื่น ตื่นมาก็สดชื่น หน้าตาผิวพรรณวรรณะ ฝ่องใส ดวงตาสุกสกาว ภัยต่างๆ ไม่มากล้ำกราย ไม่มีสิ่งใดทำอันตรายได้ แล้วยังเป็นที่ยรักเคารพของ มนุษย์และเทวดาทั้ง หลาย แม้แต่สรรพสัตว์ก็ เคารพนับถือ เคารพด้วยใจรัก ท่านสามารถปล่อย

อารมณ์ภายนอกออกได้เร็ว เพราะไม่มีอารมณ์ โกรธกับใคร ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร มีแต่ความ ปรารถนาดีต่อทุกคนในโลก จิตใจของท่านเข้าถึง สมาธิสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา ใจท่านสว่างไสวใน ศูนย์กลางกายยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน สว่างไสวไปหมดทั้งภพ ท่านทำเช่นนี้ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ปาที่ท่านอาศัยอยู่จึงอุดมไป ด้วยผลหมากรากไม้ อุดมด้วยสิ่งที่เป็นมงคลทั้งนั้น แม้แต่สัตว์ที่พูดภาษากันไม่รู้เรื่อง หรือที่เคยเป็น ศัตรูกัน เมื่อเข้ามาในบริเวณรัศมีราวปาที่ท่าน อาศัยอยู่ จิตใจนั้นก็เปลี่ยนแปลงไป มีแต่เมตตา ธรรม มีแต่ความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน รักใคร่ กลมเกลียวกัน ไม่เป็นพิษเป็นภัยกัน เมื่อสัตว์จะพึง ถึงคราวตายก็ต้องดิ้นรนไปตายที่อื่น ไม่ตายที่นั่น ดังนั้นซากอสุภะจึงไม่มีในที่นั้น รอบแผ่นดินที่ท่าน อาศัยอยู่จึงเป็นแผ่นดินที่สะอาด ดินฟ้าอากาศก็ สะอาด เป็นบรรยากาศของความบริสุทธิ์ด้วยพลัง เมตตาธรรมที่ท่านแผ่ไปทุกทิศทุกทาง ต่อมาสถานที่ แห่งนี้จึงเป็นที่ตั้งของเมืองกบิลพัสดุ์ที่พวกเรา รู้จักกันดี เป็นเมืองที่เจ้าชายสิทธัตถะซึ่งต่อมาเป็น บรมครูผู้เป็นศาสดาเอกของโลกทรง ประทับอยู่

นี่คืออานิสงส์ของ การแผ่เมตตาที่เกิดขึ้นใน ปัจจุบันทันตาเห็น ไม่ต้องรอเมื่อเราละโลกไปแล้ว ขอให้พวกเราตั้งใจทำกันจริงๆ จังๆ อย่างสม่ำเสมอ แล้วความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ของเราก็จะยิ่งทับ ทวียิ่งขึ้นไป คนรอบข้างสิ่งแวดล้อม ทั้งสัตว์โลก ชนธโลก โลกาสโลก บริสุทธิ์ด้วยอำนาจแห่งใจอัน เปี่ยมล้นด้วยเมตตาของเรา

การเจริญเมตตา ก่อนอื่นเราควรแผ่ให้ตนเอง บ่อยๆ ว่า ขอเราจงเป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มี ความ เบียดเบียน ให้พ้นจากความทุกข์ มีแต่ความสุข เมื่อแผ่เมตตาให้ตัวเองแล้ว ก็พึงแผ่เมตตาแบบ เดียวกันให้คนรอบข้าง และคนอื่นๆ ด้วย ไม่ว่าจะ เป็นพ่อแม่ญาติพี่น้อง ครูบาอาจารย์ตลอด จน

สรรพสัตว์ จนกระทั่งขยายออกไปทั่วโลก ทั้งจักรวาลอันไม่มีประมาณ เพราะฉะนั้น จึงควรแผ่เมตตาให้ตนเองก่อน จากนั้นก็ค่อยๆ ขยายออกไปหาคนรอบข้างโดยลำดับ

เราควรแผ่เมตตาให้บุคคลทั้งหลาย ไม่ว่าเขาคอนั้นจะเคยผิดพลาดล่วงเกินเรากี่ตาม จงทำจิตให้เป็นกลางๆ ประกอบเมตตาธรรมขึ้นมาในใจ ไม่เจริญด้วยอคติ การเจริญเมตตานี้มีอานิสงส์ใหญ่ ๑๑ ประการ ดังที่พระบรมศาสดาของเราตรัสว่า

* “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอพึงเจริญเมตตาเจโตวิมุตติ กระทำให้มาก ทำให้เป็นดั่งยาน ทำให้เป็นที่ตั้ง ไม่ให้พังชัน สัมผัสไว้ในใจด้วยดีแล้ว พึงหวังอานิสงส์ ๑๑ ประการ คือ ย่อมหลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข ไม่ฝันร้าย จะเป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย เทวดาย่อมรักษา ไฟก็ดี ยาพิษก็สลดราก็ดี ไม่สามารถจะทำอันตรายได้ จิตจะเป็นสมาธิได้เร็ว สิ้นหน้าผองใส ไม่หลงทำกาลกิริยา และประการสุดท้าย เมื่อยังไม่บรรลุนิพพานแห่งทุกข์ ย่อมเข้าถึงพรหมโลกได้โดยง่าย”

พระพุทธองค์ทรงแนะนำวิธีแผ่เมตตาให้ด้วยว่า ธรรมดาภิกษุพึงอบรมเมตตาภาวนาซึ่งยืดอกอานิสงส์ ๑๑ ประการเหล่านี้ แล้วเจริญเมตตาไปในสัตว์ทุกชนิด ทั้งโดยเจาะจงและไม่เจาะจง พึงมีจิตเกื้อกูลแผ่ไปยังสัตว์ที่มีจิตเกื้อกูล และพึงมีจิตเกื้อกูลแผ่ไปยังสัตว์ทั้งที่ไม่มีจิตเกื้อกูล พึงมีจิตเกื้อกูลแผ่ไปยังสัตว์ทั้งที่มีอารมณ์จิตเป็นกลางๆ และพึงปฏิบัติในพรหมวิหาร ๔ อย่างสม่ำเสมอ เพราะเมื่อทำเช่นนี้ แม้ยังไม่บรรลุนิพพาน ย่อมมีสุคติภูมิเป็นที่ไปในภพเบื้องหน้า

จากนั้นทรงตรัสเล่าว่า แม้แต่การบริโภคข้าวของชาวบ้าน ก็ย่อมไม่เสียเปล่า เพราะภิกษุผู้เจริญเมตตาจิตแม้เพียงลัดนิ้วมือ ชื่อว่าเป็นนายของก้อนข้าวที่ชาวบ้านนำมาให้ และทานที่บุคคล

ถวายแด่ภิกษุผู้เจริญเมตตาจิตแม้เพียงลัดนิ้วมือเดี๋ยวนี้ ย่อมจะมีผลมาก มีอานิสงส์มาก มีความรุ่งเรืองไพบูลย์ เพราะฉะนั้น การบริโภคข้าวของพระภิกษุที่ชาวบ้านน้อมถวายนั้นไม่เป็นโมฆะ ไม่เสียเปล่า เพราะภิกษุผู้เจริญเมตตาเช่นนี้ ย่อมเป็นผู้จันทก้อนข้าว โดยความไม่เป็นหนี้ แต่เป็นหนี้บุญให้กับผู้ปรารถนาบุญอันอุดม

เรื่องการแผ่เมตตานี้เป็นเรื่องของความนุ่มนวลของใจ ความสะอาดบริสุทธิ์ของใจ ซึ่งใครก็ไม่สามารถทำให้ใครบริสุทธิ์ได้ มีแต่ตนเองเท่านั้นที่สามารถทำตนเองให้บริสุทธิ์ได้ เพราะความสะอาดบริสุทธิ์ และความนุ่มนวลของจิตที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม จะทำให้เราเข้าถึงธรรมที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้นไปได้อย่างง่ายดาย

เมตตาธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ถ้าทุกคนในโลกนี้มีเมตตาจิตต่อกัน บ้านเมืองจะมีแต่ความสงบสุข ปราศจากภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ที่สำคัญ เมตตาธรรมจะทำให้ตัวของเราสะอาดบริสุทธิ์ สามารถรองรับธรรมะที่ละเอียดสูงยิ่งๆ ขึ้นไปได้ แล้วเราจะได้นิพพานนั้น เพื่อแผ่ไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย แม้แต่สรรพสัตว์ที่เคยมีเวรมีภัยต่อกัน เมื่อได้รับอานุภาพแห่งเมตตาธรรมแล้ว จะปรองดองรักใคร่สามัคคี สถานที่ตลอดจนวัตถุสิ่งของแม้ไม่มีจิตใจก็จะสะอาดบริสุทธิ์อุดมสมบูรณ์ ประเทศชาติย่อมเจริญรุ่งเรือง ผดุงคงตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารก็อุดมสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นกระแสแห่งเมตตาธรรมมีผลดีต่อโลกมาก เราทุกคนจะต้องหมั่นเจริญภาวนา และแผ่เมตตาทุกๆ วัน ทำให้เป็นนิสัย แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นกับชีวิตของเราตลอดไป

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหา มุนี
นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธรรมโชติ)
* มก. เล่ม ๑๑ หน้า ๕๕๗ * มก. เล่ม ๕๗ หน้า ๑๑๗

ธรรมะเพื่อประชาชน สำราชมอินทรีย์ นำชีวิพันทุกข์

ส่วนผู้ใด รู้เท่าทันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ผู้นั้นก็จะพ้นจากการเบียดเบียนของศัตรู เหมือนไก่พ้นจากกรงเล็บของแมว ฉะนั้น”

การเดินทาง ในสังสารวัฏอันหาเบื้องต้นท่ามกลาง และเบื้องปลายไม่ได้นี้ หมูสัตว์ถูกอวิชชา คือความไม่รู้แจ้งเห็นจริงในชีวิตปิดบังเห็นจำ คิดรู้ ให้มีดมนอนธกาล เมื่อเกิดมาแล้ว ล้วนตกอยู่ในความประมาท มัวเมาในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสอันเป็นบ่วงแห่งมาร ร้อยรัดไว้ ทำให้เพเลิดเพลินจนหลงลืมเป้า หมายดั้งเดิมที่เกิดขึ้น เพื่อแสวงหาหนทางของพระนิพพาน มนุษย์ถูกอวิชชาเข้าครอบงำจิตใจเช่นนี้มายาวนาน ทำให้ไม่เคยคิดถึงคำถามของชีวิตที่ว่า เกิดมาทำไม ตายแล้วจะไปไหน และมีอะไรเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต หากได้มีโอกาสตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ด้วยการหมั่นตรึงระลึกนึกถึงศูนย์กลางตลอดเวลา เมื่อใจถูกกลั่นให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ย่อมจะรู้เห็นเรื่องราวของชีวิตไปตามความเป็นจริง

มีวาระพระบาลีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า

“โย จ อูปตติ ตตถิ น ขิปุปมนุพฺพตฺติ
อมิตฺตวสมเนวติ ปจฺจนา จ อนุตฺตปฺปติ

ก็ผู้ใด รู้ไม่เท่าทันเหตุที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ผู้นั้นย่อมตกอยู่ในอำนาจของศัตรู และจะเดือดร้อนในภายหลัง

โย จ อูปตติ ตตถิ ขิปุปเมว นิพฺพตติ
มฺจุจเต สตุตฺตสมฺพาทา กุกฺกุฏาว วิพาริยา

ยังมีเรื่องราวอีกมากมายในโลกที่เรายังไม่รู้และคาดคิดไม่ถึง เราจึงควรเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ ทำตัวประหนึ่งพระราชผู้พร้อมที่จะก้าวเข้าสู่สมรภูมิรบ เตรียมพร้อมที่จะรับกับทุกสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้น ผู้ที่เตรียมพร้อมเช่นนี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ไม่ประมาท การเป็นผู้พร้อมเสมอสำคัญมาก เพราะชีวิตของเรานั้นไม่แน่นอน ในวันนี้เรามีชีวิตอยู่ แต่วันพรุ่งนี้ตัวของเราเองก็ไม่อาจรู้ว่าจะมีเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงรออยู่ หรือไม่ การทำตนให้พร้อมอยู่เสมอ จึงเป็นสิ่งที่บัณฑิตนักปราชญ์สรรเสริญ โดยเฉพาะการรู้เท่าทันใจของตนเอง เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดรู้เท่าทันกิเลสอาสวะที่บังคับเห็นจำกัด รู้ของเรา แล้วไม่ยอมให้กิเลสอาสวะเหล่านั้นมาคลอใจเราให้ประมาท ทำให้เราสามารถประคับประคองตนให้รอดพ้นจากภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้ หากไม่ประคับประคองสติให้ดี ปล่อยใจให้ไหลเลื่อนไปตามกระแสกิเลสแล้ว จะทำให้ชีวิตผิดพลาดได้ง่าย เมื่อผิดพลาดแล้วก็ยากที่จะรอดพ้นไปจากความทุกข์ทรมาน

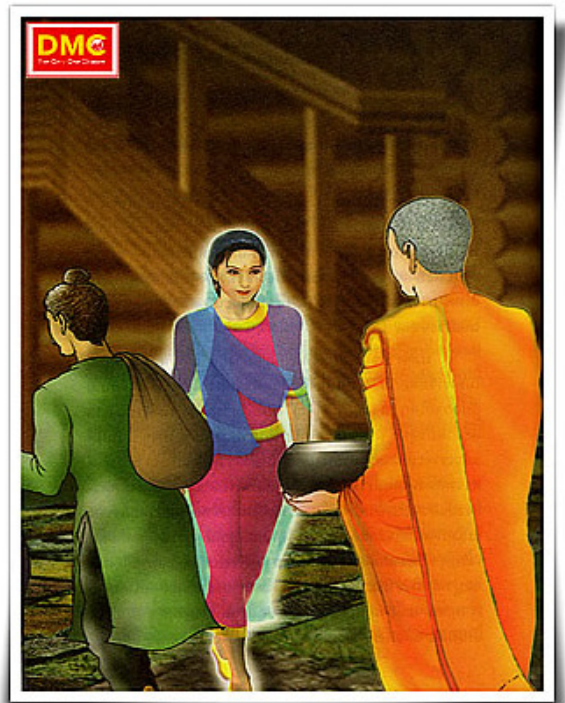
* ครั้งหนึ่ง เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ ทรงประกาศพระศาสนา ยังสรรพัสต์ทั้งหลายเป็นจำนวนมากให้ดื่มอมฤตธรรม ให้เข้าถึงบรมสุข คือพระนิพพาน แต่ยังมีพุทธสาวกอีกเป็นจำนวนมาก ที่ยังไม่ได้บรรลุมรรคผลของชีวิต ยังไม่หมดสิ้นอาสวกิเลส ครั้นได้ฟังพระธรรมเทศนาแล้ว เกิดมหาปิติ ได้ตัดสินใจสละความสุขสบายในทางโลกออกบวชบำเพ็ญสมณธรรม

ตามรอยพระบาทของพระ ศาสดา ในจำนวนนั้น ได้มีกุลบุตรหนุ่มท่านหนึ่งตัดสินใจออกบวชเช่นกัน มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะบำเพ็ญเพียรทำอาสวกิเลสให้หมดสิ้นไป ทุกๆ วันท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมไม่เคยขาด แต่สิ่งที่เราคาดไม่ถึงยังมีอีกมากมายซึ่งอาจเกิดขึ้นได้เสมอ

วันหนึ่ง พระภิกษุรูปนั้นเดินบิณฑบาต ได้ทอดสายตาลงต่ำ ก้าวเดินบิณฑบาตด้วยความสงบ สำรวมตามปกติ จนกระทั่งไปถึงบ้านหลังหนึ่งเพียงชั่วขณะจิตแวบเดียวเท่านั้นที่ท่านละจากการทอดสายตาลงต่ำ แล้วช้อนตาขึ้นมองตามปกติ พลันสายตาของท่านพบหญิงสาวคนหนึ่ง ที่มีรูปร่างสวยงามจับใจ ประกอบกับในอดีตชาติเคยเกิดมาพบกัน มีความหลังด้วยกันมาก่อน ทำให้กิเลสอาสวะอันเป็นกระแสที่นอนเนื่องมานาน ถูกพิษแห่งราคะเสียดแทงใจอย่างแรงกล้า ทำให้เผลอสติไม่ได้ระครองใจไว้ในตัว แต่ส่งใจออกไปข้างนอกไปติดอยู่กับหญิงสาวคนนั้น สมณธรรมที่เพียรประพฤติปฏิบัติมายาวนานก็ไม่สามารถต้านทานได้ เกิดความรุ่มร้อนอยากลาสิกขาออกไปใช้ชีวิตกับหญิงสาวนั้น

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ความประมาท เลินเล่อ ไม่สำรวมเพียงชั่ววูบ อาจทำให้เกิดอันตรายอย่างใหญ่หลวงในชีวิตพรหมจรรย์ พระพุทธองค์ทรงเล็งเห็นความสำคัญของการสำรวมระวังเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของกิเลส หากปราศจากความสำรวมแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดทุกข์แสนสาหัส

ข่าวที่ พระภิกษุหนุ่มรูปนั้นอยากสึกเป็นที่เลื่องลือกันในหมู่ของพระภิกษุ เพียงแต่อย่างนี้ไม่มีใครรู้สาเหตุที่แท้จริง พระบรมศาสดาทรงเล็งเห็นอุปนิสัยแห่งมรรคผลของเธोजึงตรัสเรียกมาถามว่า “ภิกษุ การบวชในศาสนาของตถาคตนั้น เป็นสิ่งที่ประเสริฐสุดแล้ว เหตุใดเธอจะละเพศนี้ไปเล่า”

เมื่อถูกพระศาสดาตรัสถามเช่นนั้น พระภิกษุหนุ่มไม่กล้าทูลคำเท็จ จึงกราบทูลตามความเป็นจริงว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ตอนที่ข้าพระองค์ออกเดินบิณฑบาต ได้เห็นหญิงคนหนึ่งประดับประดา ร่ายกายอย่างสวยงาม ข้าพระองค์อดใจไม่ไหว มีจิตผูกพันกับนาง อยากลาสิกขาพระเจ้าข้า” พระศาสดาได้ทรงสดับดังนั้น ทรงปรารภนาถรัสเตือนสติภิกษุหนุ่มให้ได้คิด จึงทรงนำอดีตนิทานมาตรัสเล่าว่า

ชาติหนึ่งที่พระบรมพระโพธิสัตว์เกิดเป็นไก่ป่า มีบิรารหลาย ร้อยตัว อาศัยอยู่ในป่าหากินกับเหล่าบิรารอย่างสงบสุขตลอดมา โดยไม่มีภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้น กระทั่งมีนางแมวตัวหนึ่งมาอาศัยอยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ที่พระ โพธิสัตว์กับเหล่าบิรารอาศัยอยู่ นางแมวตัวนั้นได้ใช้กลอุบายล่อลวงให้ไก่ทั้งหลายตายใจหลงเข้าไปหากินในถิ่น ของมันว่า ในป่าที่มันได้อาศัยอยู่ มีอาหารอุดมสมบูรณ์มาก ไม่อดอยากยากแค้นเลย เมื่อไก่ทั้งหลายหลงเชื่อต่างพากันเข้าไปหากินในป่านั้น นางแมวเจ้าเล่ห์ได้จับไก่ป่าบิรารของ

พระโพธิสัตว์กินจนหมด และปรารถนาจะล่อให้ไก่
พระโพธิสัตว์เข้าไปอีก แต่พระโพธิสัตว์รู้เท่าทัน
เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น จึงไม่ยอมประมาท

แมวเจ้าเล่ห์คิดว่า เจ้าไก่ตัวนี้ช่างอวดดีเหลือ
เกิน ไม่รู้ว่าเราเป็นแมวเจ้าอุบาย เราควรที่จะ
ล่อลอมว่า จะยอมเป็นภรรยาของมัน เมื่อมันหลง
เชื่อเรา แล้วตกอยู่ในอำนาจของเรา เราจะได้สำเร็จ
โทษมันในภายหลัง เมื่อคิดอุบายเช่นนี้แล้ว นาง
แมวได้เข้าไปหาพระโพธิสัตว์ แล้วพูดขึ้นด้วยคำพูด
ที่อ่อนหวานว่า “ดูก่อนพ่อไก่น้อยสีแดงผู้มีขน
สวยงามเกินกว่าใครในป่านี้ ขอให้ท่านลงมาจาก
กิ่งไม้ที่เกาะอยู่เถิด เราจะยอมเป็นภรรยาของท่าน
ไก่น้อยตัวประเสริฐของฉัน ฉันมีความสุขที่ไม่มีสิ่ง
ใดเปรียบรอท่านอยู่ ขอท่านจงลงมาเถิด” ไก่พระ
โพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น มีสติรู้เท่าทันในเหตุการณ์ที่จะ
เกิดขึ้น คิดในใจว่า เจ้าแมวตัวนี้ก่อกินญาติของเรา
หมดแล้ว บัดนี้คงอยากกินเราแน่นอน เราจะได้มัน
ไปดีกว่า คิดแล้วก็กล่าวขึ้นว่า “เจ้าเป็นสัตว์ ๔ เท้า
ที่สวยงาม ส่วนฉันเป็นสัตว์ ๒ เท้า แมวกับไก่อยู่
ด้วยกันไม่ได้หรอก ไปหาตัวอื่นเป็นคู่ครองเถิด เรา
ไม่ต้องการแมวอย่างเจ้าหรอก”

นางแมวฟังคำพระโพธิสัตว์ก็ยังไม่ยอมแพ้ คิด
ในใจว่า เราจะล่อลวงไก่ตัวนี้ไปกินให้ได้ จึงพูดว่า
“ฉันจะยอมเป็นภรรยาแสนดี จะทำอะไรเพื่อท่าน
ทุกอย่าง ไม่ยอมแบ่งใจไปให้ใครเลย ท่านคือชีวิต
ฉัน อย่าผลักไสไล่ส่งฉันเลย ท่านจะได้พบฉันผู้เป็น
พรหมจารีนี้ เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง” แม้ได้ฟังดัง
นั้นแล้วก็ตาม ด้วยความเป็นผู้รู้ทันเหตุการณ์ พระ
โพธิสัตว์ก็ไม่หลงกล คิดในใจว่า เห็นที่เราจะต้องชู้
ให้แมวตัวนี้หนีไป คิดแล้วก็พูดขึ้นอย่างไม่แยแสว่า
“ดูก่อนเจ้าใจรักไก่ จงไปไกลๆ เถิด เราไม่มีทาง
หลงกลเจ้าหรอก เจ้าจะทำอะไรเราได้ เจ้าไม่
ต้องการเราเป็นสามีหรอก อย่ามาทำเป็นพูดดีเลย
ไปหลอกผู้อื่นเถิด ผู้อื่นอาจหลงกลเจ้าก็ได้” เมื่อ
พระโพธิสัตว์กล่าวดังนี้แล้ว นางแมวจึงยอมล้มเลิก

ความตั้งใจที่จะหลอกกินพระโพธิสัตว์อีกต่อไป

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเล่าอดีตนิทานจบ
แล้ว ทรงประกาศสังฆธรรม ในที่สุดแห่งการแสดง
ธรรม ภิกษุที่กระสันอยากสึกนั้น ได้มีดวงตาเห็น
ธรรม ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล มีจิตใจที่หนักแน่น
มั่นคงอยู่บนเส้นทางของพระอริยเจ้า ไม่เกิดความ
รู้สึกที่ยากลาสิกขาอีกต่อไป

จะเห็นว่า การที่เรามีสติ รู้เท่าทันเหตุการณ์ที่
จะเกิดขึ้น โดยใช้สติปัญญาพิจารณา แล้วจึงเชื่อ
เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าเราเป็นผู้รู้เท่าทัน
เหตุการณ์แล้ว จะทำให้เราผ่านวิกฤติของชีวิตได้
อย่างง่ายดาย การมีสติอยู่ตลอดเวลา จนสามารถ
แยกแยะ และรู้เท่าทันอัสวกิเลส อันเป็นต้นตอของ
ทุกข์ทั้งปวงได้ เราจะต้องมีจิตใจที่ใสบริสุทธิ์ตลอด
เวลา เพราะจิตใจที่ใสบริสุทธิ์ อยู่ตรงจุดแห่งความ
ละเอียด คือศูนย์กลางกายนี้ จะทำให้เรารู้แจ้งเห็น
แจ้ง ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคตไปพร้อมๆ กัน หาก
ทำได้เช่นนี้ ย่อมได้ชื่อว่า รู้เท่าทันเหตุการณ์อย่าง
แท้จริง ดังนั้นให้ทุกท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีขึ้น
ทุกๆ คน

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหา มุนี
นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

* มก. เล่ม ๕๙ หน้า ๙๑

เรื่องเด่นทันเหตุการณ์ “น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์

“น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์ แชมป์โลก! ผู้อ่อนนุ่ม แต่ไม่อ่อนแอ

11-15,12-16 ลูกโฟร์แฮนด์โอเวอร์เฮดของเสียวเร่ย์
ทำงานได้ดีเก็บคะแนนได้เกือบทุกครั้งนำ 19-13

“น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์

เตรียมเข้ารับรางวัลลูกกตัญญู วันนี้

ในวันนี้ 12 สิงหาคม พ.ศ.2556 น้องเมย์ จะ
เข้ารับรางวัลลูกกตัญญู เนื่องในโอกาสวันแม่แห่ง
ชาติ ของ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ใน
พระบรมราชูปถัมภ์ ที่สวนอัมพร

ในวันแม่ปีนี้ เรามาทำความรู้จักคุณแม่ลูก ของ
น้องเมย์ รัชนก อินทนนท์ นักแบดมินตันทีมชาติ
สาวไทย ความสัมพันธ์แม่ลูกที่เต็มไปด้วยความ
เข้าใจ และเป็นกำลังใจสำคัญทำให้เธอมีวันนี้

ชนะแล้ว คว่าแชมป์โลกแบดมินตัน ชิงแชมป์โลก 2013

“น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์ ชนะ แล้ว คว่า
แชมป์โลกแบดมินตัน-เชือดหลี่ เสียวเร่ย์ มือ 1 ของ
โลก จากจีน 2-1 เกม ในการแข่งขันแบดมินตันชิง
แชมป์โลก 2013 รอบชิงชนะเลิศ ที่จีน วันที่ 11
สิงหาคม พ.ศ.2556 นี้

เกมแรก รัชนก นำ 4-2 แต่เสียวเร่ย์เอาคืน
สามแต้มรวดพลิกนำ 5-4,6-5 รัชนกทำสี่คะแนน
ติดต่อกันนำห่าง 9-6 เสียวเร่ย์แก้คืนด้วยการเก็บ
ห้าคะแนนรวดนำอีกครั้ง 11-9 และหนีห่างไปเป็น
15-10 รัชนกเบรกเกมด้วยลูกหยอดเน็ตไล่มาเป็น

รัชนก ไม่ท้อไล่มาเป็น 15-19 ,16-19,17-19
ก่อนจะพุ่งตีออกให้เสียวเร่ย์นำ 20-17 พร้อมกับได้
3 เกมพอยท์ แต่รัชนกทำสองคะแนนไล่มาเป็น 19-
20 ก่อนตีเสมอเป็น 20-20 จากการเช็กลูกทำยเส้น
อย่างแม่นยำของเสียว เร่ย์ที่ตีออกไปทำให้ต้องดิ้น
พร้อมทำคะแนนรวดชนะไป 22-20 นำ 1-0

เกมที่สอง หลี่ เสียวเร่ย์ ออกนำ 4-2 รัชนกทวง
คืนสามคะแนนรวดพลิกนำ 5-4 จากนั้นเป็นเสียวเร่ย์
ทำคะแนนนำให้รัชนกไล่ตีเสมอ ก่อนน้องเมย์จะ
พลิกสถานการณ์นำบ้าง 15-14 แต่หลี่ เสียวเร่ย์ไม่
เป่ทำคะแนนตีเสมอ 15-15และทำคะแนนหนีไป
เป็น 20-18 ก่อนชนะไป 21-18 ตีเสมอเป็น 1-1

เกมสาม น้องเมย์ ออกนำตั้งแต่แรกและรักษา
การนำต่อไปเรื่อยๆและชนะไป 21-14 สร้าง
ประวัติศาสตร์เป็นนักแบดมินตันไทยคนแรกที่ว่า
แชมป์โลก พร้อมลบเลือนฝันร้ายของแบดมินตัน
ไทย หลังจากก่อเหตุวิวาทกันเองจนเป็นข่าวดังไป
ทั่วโลกเดือนกรกฎาคม (ที่มา komchadluek.net)
“น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์ คือใคร

“น้องเมย์” รัชนก อินทนนท์ นัก กีฬาแบดมินตัน
ชาวไทย ที่วันนี้ เธอคือมือหนึ่งของโลก แชมป์โลก
แบดมินตัน ที่ทั้งเก่งและดี เป็นที่ชื่นชมในเรื่อง
ความอ่อนน้อมถ่อมตน เรียกได้ว่าเธอคือ พุท
ธวัฒนธรรม

น้องเมย์ รัชนก แชมป์แบดมินตันหญิงของโลก

คุณแม่ลูก ของน้องเมย์ รัชนก อินทนนท์

**ประวัติศาสตร์นักแบดมินตันหญิงไทย
คนแรก ที่อายุน้อยที่สุดที่สามารถคว้า
แชมป์โลก มาครองได้สำเร็จด้วยวัย 18 ปี**

ประวัติ "น้องเมย์" รัชนก อินทนนท์

รัชนก อินทนนท์ ชื่อเล่น: เมย์ เกิดวันที่ 5
กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538 เป็นนักกีฬาแบดมินตันชาว
ไทย เกิดที่จังหวัดร้อยเอ็ด

ในปี พ.ศ. 2552 รัชนก เป็นแชมป์ที่อายุน้อย

ที่สุดในการแข่งขัน BWF World
Junior Championships ครั้งที่ 14 ที่
ประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นการแข่งขัน
แบดมินตันระดับเยาวชนโลก ต่อมา
ในปี พ.ศ.2553 เธอสามารถป้องกัน
แชมป์รายการ BWF World Junior
Championships ได้

ในปี พ.ศ.2554 น้องเมย์ รัชนก
เป็นนักแบดมินตันที่ประสบความสำเร็จ
มากที่สุด ในรายการ BWF
World Junior Championships เนื่องจากการ
แข่งขัน BWF World Junior Championships
2011 ที่จัดขึ้นที่ไทเปนั้น รัชนกสามารถคว้าแชมป์
รายการนี้ได้อีกเป็นครั้งที่ 3 ติดต่อกัน ด้วยอายุ
เพียงแค่ 16 ปี และเป็นครั้งแรกของการแข่งขัน
ระดับเยาวชนโลกที่อันดับที่ 1 ได้แชมป์ 3 ปีซ้อน

การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ 2011 น้องเมย์ รัชนก
เป็นหนึ่งในผู้เล่นทีมหญิงทีมชาติไทย ที่เอาชนะทีม
ชาติอินโดนีเซียไป 3-1 โดยรัชนกชนะอาดริยานติ

น้องเมย์ รัชนกในการแข่งขัน
BWF World Junior Championships 2011

เฟร็ดดาสารี ไปได้ 2-1 เซต ทำให้ทีมชาติไทยคว้า
เหรียญทองไปครอง โดยต่อมา รัชนก ได้รับรางวัล
นักกีฬายอดเยี่ยมหญิงจากสยามกีฬา ที่
ประเทศไทย

ปี พ.ศ.2555 การแข่งขัน Thailand Open
Grand Prix รัชนก สามารถผ่านเข้าไปสู่อันดับชิงชนะเลิศ
แต่แพ้ Saina Nehwal ไป 1-2 เซต ทำให้ได้
เพียงอันดับสอง ในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน เธอได้
เข้าแข่งขันโอลิมปิก 2012 ที่ลอนดอน โดยสามารถ
ผ่านรอบแรกไปได้ ก่อนที่จะแพ้ หวัง ชิน จากจีน ใน
รอบ 8 คนสุดท้ายไป 1-2 เซต

ความอ่อนน้อมของ "น้องเมย์" รัชนก อินทนนท์

เอกลักษณ์ของ น้องเมย์ รัชนก ระหว่างการ
แข่งขัน คือการแสดงสัปดาห์มาคารวะด้วยการยกมือ
ไหว้แก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง จนกระทั่งสมาคม

น้องเมย์ รัชนก แชมป์แบดมินตันหญิงของโลก

"น้องเมย์" รัชนก อินทนนท์ แชมป์โลก! ผู้อ่อนน้อม แต่ไม่อ่อนแอ

แบดมินตันของอินเดีย ส่งหนังสือแสดงความ
ยกย่องเอกลักษณ์ดังกล่าว มายังสมาคม
แบดมินตันแห่งประเทศไทยด้วย ว่า “เราไม่เคยเห็น
นักกีฬาคนไหนอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างที่รัชนกทำ

การยกมือไหว้เป็นวัฒนธรรมของอินเดีย กับ
ไทย ที่สืบทอดกันมานาน การแสดงออกของรัชนก
ทำให้เห็นถึงจิตวิญญาณของชาติไทย ที่มีความ
สูงส่งในการรู้จักเคารพนับถือผู้อื่น รัชนก ทำให้ชาว
อินเดียมองไทยด้วยความรัก ทำให้ชาวอินเดียรัก
และนับถือคนไทยมากกว่าก่อนหลายเท่า ความ
อ่อนน้อมอ่อนโยนของ น้องเมย์ เป็นที่น่ารักสำหรับ
คนไทยเลย

เด็กพูดจาหยาบคาย

เรียบเรียงมาจากรายการ สุขกาย สบายใจ ที่ออกอากาศทางช่อง DMC

...การพูดจาสุภาพอ่อนหวาน
ย่อมเป็นที่รักของทุกคน แต่เมื่อไหร่ก็ตาม
ที่เด็กของเราพูดจาด้วยคำหยาบคาย ย่อม
ทำให้พ่อ แม่ เกิดความหนักใจไม่น้อยเลย
เด็กๆ พูดจาหยาบคายได้อย่างไร?

ส่วนแรกมาจากการเลียนแบบที่ดี
จากคนในบ้าน เพื่อน นอกโรงเรียน รวมถึงสื่อทาง
โทรทัศน์หรือต่างๆที่เด็กเห็นได้ทุกวัน แต่อย่างไร
ก็ตามพฤติกรรมพูดคำหยาบสามารถแก้ไขได้ง่าย
มาก โดยเฉพาะในช่วงที่เขายังเล็กอยู่ เด็กในวัย
อนุบาลหรือวัยประถมจะเป็นวัยที่แก้ได้ง่ายที่สุดในการ
พูดคำหยาบ

ครอบครัวต้องให้กำลังใจในการแก้ไขของเด็ก

เราสามารถแก้ไขเด็กพูดหยาบคาย ได้อย่างไร?

ถ้าพ่อ แม่ บางท่านที่มีคำพูดไม่ค่อยมธุรส
วาจาเท่าที่ควร เราต้องเริ่มแก้ไขจากพ่อ แม่ ก่อน
เพราะเด็กๆต้องจดจำและเลียนแบบแน่นอน จากคำ
พูดที่พูดกันทุกวันเป็นเรื่องปกติ ก็จะเป็นสาเหตุให้
เด็กพูดจาหยาบคายเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าพ่อ แม่ ไม่
ได้พูดแต่เกิดจากการเลียนแบบจากเพื่อนหรือสื่อ
ต่างๆ เราควรจะพูดกับเด็กว่า คุณพ่อ คุณแม่ ไม่
อนุญาตให้พูดคำหยาบเหล่านี้ในครอบครัวของเรา
ซึ่งเป็นกฎที่เราตั้งขึ้นสำหรับเด็กอนุบาล ประถม
เพราะเมื่อเราตั้งกฎขึ้นมาเด็กก็จะรู้ว่าเราตั้งกฎขึ้น
มาและจะไม่ทำ

ขณะเดียวกันถ้าเป็นเด็กที่โตขึ้นมาอีกระดับ
หนึ่ง การพูดเลียนแบบหรือการพูดคำหยาบ โดย
เฉพาะในกลุ่มเด็กวัยรุ่นบางครั้งพ่อแม่ก็อาจจะต้อง
ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น บ้าง เพราะเกิดจากที่เด็กพูดตาม
สื่อหรือเพื่อนๆ แต่ถ้ามีคำหยาบที่มากเกินไปก็ควร
มีการพูดคุยกันในบ้านว่าควรพูดหรือไม่ควร พูดใน
ช่วงเวลาไหนบ้าง ตัวอย่างเช่น เวลาที่เราเล่นกัน
สนุกสนุกสนานเด็กบางคนอาจเผลอหลุดพูดออกมา แต่
ถ้าเขาพูดออกมาว่าขอโทษก็เป็นการแสดงว่า เขา
พยายามควบคุมคำพูดเหล่านั้น ในกรณีที่เด็ก
พยายามควบคุมตัวเองที่จะไม่พูดคำหยาบแต่ก็
เผลอพูดออกมา คุณพ่อ คุณแม่ อาจจะต้องมีวิธีให้
กำลังใจและลงโทษ

การให้กำลังใจ เช่น ถ้าเห็นว่าเขากำลังจะ
เผลอหลุดคำหยาบออกมา ให้เราเบนความสนใจ
ชวนเขาพูดเรื่องอื่น หรือเมื่อพูดไปแล้วเราจะไม่
ตำหนิกันเรียกว่าเป็นการเพิกเฉยต่อพฤติกรรมนั้น
แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เขาพูดประจำและพูดเรื่อยๆ หรือ
บ่อยจนเป็นที่น่ารำคาญ คุณพ่อ คุณแม่อาจจะต้อง

พูดคุยปรับความเข้าใจกับเด็กเข้าใจ

มีการลงโทษเขา แต่การลงโทษทางด้านจิตวิทยา หมายถึง การงดของที่เขาชอบหรือการตัดสิทธิพิเศษต่างๆที่เขาจะได้ จะไม่ใช้วิธีการตีกันหรือ ตะโกนว่ากันด้วยอารมณ์ เด็กๆจะเรียนรู้เรื่องเหล่านี้ได้จากคุณพ่อ คุณแม่ที่เป็นต้นแบบที่ดี

ถ้าเรายืนยันที่จะไม่ให้เขาพูดคำหยาบเหล่านั้นเด็กก็จะค่อยๆเลิกไป แต่อย่างไรก็ตามถ้าเด็กไม่ยอมเลิกพูดคำหยาบ ให้พ่อ แม่ ลองสังเกตเป็นเวลาสัก 1-2 สัปดาห์ ถ้ายังมีคำหยาบหลุดออกมาอยู่บ่อยๆ คุณพ่อคุณแม่อาจจะต้องพามาพบจิตแพทย์ว่าสาเหตุที่แท้จริงเกิดจากอะไร

ซึ่งเคสนี้เคยเกิดขึ้นกับเด็กบางรายที่เผลอพูดคำหยาบออกมาบ่อย เนื่องจากโรคบางอย่างซึ่งเกิดจากอาการทางกายบางอย่าง ส่งผลให้เด็กพูดคำหยาบออกไปโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ แต่ถ้าเป็นกรณีนี้สามารถแก้ไขได้ด้วยการใช้ยารับประทาน เนื่องจากโรคบางอย่างที่อาจจะเกิดขึ้น อาจจะพบได้อีกว่าโรคทางสมองหรือ อุบัติเหตุทางสมองก็มีผลเช่นกัน ซึ่งเคยเกิดกรณีที่เด็กพูดคำหยาบหลังจากที่ประสบอุบัติเหตุมา ซึ่งถ้าเป็นสาเหตุนี้ควรพาไปพบแพทย์ทางด้านประสาทแพทย์ แต่ถ้าเด็กไม่มีประวัติการประสบอุบัติเหตุ โรคหรือการกระทบกระเทือนทางสมอง ก็ไม่มีสิ่งที่จะต้องนำเป็นห่วง

ถ้าเกินที่จะแก้ไขควรพามาพบแพทย์

ไม่ใช้กำลังและพูดจารุนแรง

การพัฒนาการของเด็ก?

สุดท้ายแล้วคุณพ่อคุณแม่ คือ ต้นแบบที่ดีที่สุดในการพัฒนาลูก ถ้าเราไม่พูดคำหยาบ สอนลูกพูดแต่คำที่ไพเราะเหมาะสม เมื่อลูกพูดคำหยาบมาแล้วเราเพิกเฉยหรือลงโทษตามสมควรแล้วยังไม่ได้ผล ควรจะต้องพามาพบจิตแพทย์ว่าสาเหตุที่แท้จริงมาจากอะไร เพราะหลายครั้งที่พบว่าปัญหามาง่ายๆเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน

ซึ่งบางครั้งต้องอาศัยบุคคลที่ 3 คือแพทย์มาร่วมด้วย ซึ่งเราต้องนำมามองดูร่วมกัน เด็กทุกวันนี้ต้องการการปูพื้นฐานที่ดี โดยเฉพาะเรื่องของศีลธรรมคำ หยาบก็เป็นศีลธรรมอีกข้อหนึ่ง เพราะฉะนั้นคุณพ่อ คุณแม่จะปลูกฝังเรื่องนี้ให้เด็กได้อย่างไร และเป็นผู้ที่สามารถปลูกฝังเรื่องนี้ให้กับเด็กได้ง่ายที่สุด ฉะนั้นเด็กพูดคำหยาบมาก น้อย หรือไม่พูดเลย เมื่อเขาโตขึ้น การพูดจาไพเราะ พูดแต่ความจริงและพูดในเวลาที่เหมาะสมจะทำให้เราเป็นที่รักของคนอื่นๆ

ชีวิตไม่ได้ราบเรียบเสมอไป...

ชีวิตไม่ได้ราบเรียบเสมอไป... แต่ลุ่มๆ ดอนๆ เหมือนภูเขาในป่าดงพงไพร
มีลูกเล็ก ลูกใหญ่ สูงๆ ต่ำๆ ดังนั้น...เมื่อเจออุปสรรคของชีวิต ก็อย่าท้อแท้ อย่าท้อถอย
เสียอะไรก็เสียไป แต่อย่าเสียความสงบของใจ อย่าเสียกำลังใจที่จะต่อสู้กับอุปสรรคนั้น
ยามใดที่เราท้อแท้ จงสู้ชีวิตด้วยสติปัญญาและกำลังใจอันสูงส่ง

(ตะวันธรรม)

Dhamma TIME

ติดต่อสอบถามโทร.02-831-1774

www.dmc.tv ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา